

KOMÜNİST PARTİ

Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.

İçindekiler

- Bangladeş: Yeni Bir Toplumsal Çalkantı s. 1
Suriye'de Yeni Bir Savaşa Doğru s. 7
Filistinli ve İsraili Proleterlerin Birliği s. 10
Venezüella: Burjuvazi Başkanını Seçti s. 10
Fransa: Faşizme Karşı Demokrasi Efsanesi s. 15
Britanya: Seçimler İşçi Sınıfının Çıkarına Değil s. 16
Evolution Gürcistan'da Grev s. 18
Brezilya: Kamu Çalışanlarının Grevi s. 20
Marksizm Işığında Kürt Sorunu s. 22
147. Uluslararası Parti Toplantısı s. 28
Komünist Örgüt ve Disiplin s. 29

Bangladeş: Yeni Bir Toplumsal Çalkantı Genç Kapitalizmi Sarsmaya Geliyor

Öğrenci ve halk hareketleri kapitalizm karşısında güçsüz kalmakta ve sadece onu reforme ettiklerini düşünerek kendilerini kandırabilmektedirler. Sadece güçlü sınıf sendikalarında örgütlenmiş ve komünist partisi tarafından yönetilen işçi sınıfı kapitalizmi devirmek gibi tarihi bir görevi yerine getirebilir.

Son 15 yılda Tunus, Mısır, Şili, Kolombiya, Ekvator, Kazakistan, Sri Lanka ve birkaç hafta önce Kenya'yı sarsan toplumsal ayaklanmaların ardından Bangladeş'te de toplumsal yeraltından yeni bir patlama patlak verdi.

Geçtiğimiz Mart ayında yayınladığımız " Bangladeş: Fabrikalar Büyüyor - Burjuva Yağmacılar Arasındaki Çatışmalar Artıyor - Sınıf Mücadelesi Alevleniyor" (Komünist Parti, s. 8) başlıklı makalemizde, ülke

genelinde sayıları 4 milyonu aşan tekstil işçilerinin %200 ücret artışı talebiyle başlattıkları güçlü mücadelenin nasıl bir senaryodan kaynaklandığını anlatmıştık. Grevin sonunda sadece %56'lık bir artış alabildiler, bu da yeni bir nefes oldu. Bu nedenle sadece anlık olarak yatıştırılan bir mücadele, kısa süre içinde yeniden alevlenmeye mahkum olan tüm işçiler için bir örnektir.

Sosyal Krizin Resmi

Bangladeş, Nijerya'nın ardından dünyanın en kalabalık sekizinci ülkesidir; en az 10 milyon nüfusa sahip eyaletler dikkate alındığında yoğunluk bakımından en büyüğüdür. Yaklaşık 10 milyon nüfusa sahip Yunanistan'dan biraz daha büyük bir alanda 173 milyonluk ve giderek artan nüfusu yaşamaktadır. Nüfusun %30'undan fazlası 15 yaşın altındadır. Nüfusun %17'si okuma yazma bilmemektedir.

Birkaç yıldır istatistikler Bangladeş'te kapitalist birikimin sürekli büyüdüğüne işaret ediyor. Ülke, esas olarak ihracatın %85'ini oluşturan tekstil endüstrisinde gerçekleşen artı değere susamış giderek daha fazla sermayeyi kendine çekmektedir.

Ancak nüfusun neredeyse 3/4'ü hala kırsal kesimde yaşamakta ve çalışan nüfusun yarısı tarımda istihdam edilmektedir. İşçi sınıfının düşük ücretler, işsizlik ve yükselen enflasyon gibi sömürü koşulları, yüz binlerce yoksul köylünün yıkımı ve kentleşmesi ve bir o kadarının da göç yolunu tutmasıyla, genç bir

kapitalizmin sosyal çelişkileriyle birleşmektedir.

2019'da "aşırı yoksulluk" içinde olduğu düşünülen 23 milyon Bengalli vardı. Bu sayıya 2022'de 500.000 kişi daha eklenirken, "orta derecede yoksullar" 800.000 kişi arttı. Dünya Bankası kriterlerine göre "aşırı yoksulluk" günlük 2,15 ABD dolarının (73 lira) altında gelire sahip olanlar olarak tanımlanırken, bu rakam "orta derecede yoksulluk" için 3,65 ABD dolarına (124 lira) yükseliyor. Önceki Bengal hükümetinin tahminlerine göre bu oran önümüzdeki yıllarda artacaktır.

Bölgenin yapısı, onu sermaye dünyasında savunmasız kılmaktadır. Bölge, Ganj-Brahmaputra nehir sisteminin 700'den fazla kola yayılmış büyük deltasıdır. Son yirmi yılda 200'den fazla aşırı hava olayı yaşanmıştır; bunlar genellikle kasırgalar ve ardından gelen sellerdir. Arazinin bir kısmı sular altında kalmıştır. İlerleyen tuzluluk nehir kıyılarını aşındırmakta ve toprağın verimliliğini azaltmaktadır. Ülke İçinde Yerinden Edilme İzleme Merkezi (IDMC) verilerine göre, 2022 yılında doğal afetler nedeniyle yerinden edilen insan sayısının en yüksek olduğu ülke olmuştur. 2023 yılında ise 1,8 milyon ülke içinde yerinden edilmiş kişi kayda geçmiştir.

Her yıl yaklaşık üç yüz bin iç göçmen başkent Dakka'nın gecekondu mahallelerine taşınıyor. Her şeylerini hava koşullarına kaptırmış ya da borç batağına saplanmış bu eski küçük çiftçilerin başka seçeneği yok. Genellikle kadınlar tekstil fabrikalarında, erkekler ise inşaatlarda çalışarak hayatta kalmak için ücret arıyorlar.

Bangladeş göçmen verme sayısında da dünyada altıncı sırada yer alıyor. Her yıl ortalama 400,000 kişi ülkeyi terk ediyor. Bugün yaklaşık 15 milyon Bengalli göç etmiş durumda. Geçici olanlar Orta Doğu ve Güneydoğu Asya ülkelerinde maaş ararken, kalıcı olanlar her zaman ana hedef olan Büyük Britanya'da ve diğer ülkelerde yeni bir hayat kurmak istiyor. Son

yıllarda İtalya da popüler bir istikamet haline geldi. Pek çoğu gemi yapımı ve ağır işlerde istihdam ediliyorlar.

Son olarak Bangladeş, 1991 yılında Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterilen bir başka şiddetsizlik ve demokrasi şampiyonu Aung San Suu Kyi'nin hükümeti altında ordunun uyguladığı korkunç zulmün ardından kaçtıkları Myanmar sınırına yakın doğu kıyısındaki Cox's Bazar kentindeki mülteci kamplarında Rohingya etnik grubundan yaklaşık bir milyon mülteciye ev sahipliği yapıyor. Şimdi sıra Bengalli proleterlerin bu tür burjuva onurlarını hak eden politikacıların gücünü sınamasında!

Öğrenci Hareketinden Halk Hareketine

İşte bu toplumsal kriz ortamında, tekstil işçilerinin topyekûn greviden 10 ay sonra, öğrenci protestoları hükümetin düşmesiyle sonuçlanan kitlesel bir hareketi tetikledi. 2018 yılına kadar kamu hizmetindeki mevcut kadroların %56'sı belirli kategoriler için ayrılmıştı: Ekonomik olarak daha az gelişmiş bölgelerden gelenler için %10, kadınlar için %10, yerli topluluklar için %5, engelliler için %1 ve en çok tartışılan kota olan "özgürlük savaşçıların" (1971'de Doğu Bengal'in Pakistan'dan ayrılmasına yol açan bağımsızlık savaşı sırasında ölenlerin) torunları için %30. Bu savaşta ölen 300.000 kadar askerin torunlarını kayıran sistem, egemen sınıfın çıkarlarını yöneten burjuva partileri için, Ocak 2009'dan bu yana aralıksız hükümette olan Tüm Pakistan Müslüman Birliği'nin bölünmesiyle doğan Awami Birliği için önemli bir himaye aracıydı.

2020 yılında alınan bir karar, kamu hizmetlerine alımlarda garanti edilen kotaları düşürmüştü. Yüksek Mahkeme 6 Haziran'da eski kotaları yeniden uygulamaya koyunca, başkent üniversitelerindeki bazı öğrenci örgütlerinin çağrısıyla, engelliler ve yerli topluluklar için olanlar hariç tüm kotaların tamamen kaldırılması talebiyle protestolar başladı.

Hareket böylece, yukarıda açıklanan sosyal çerçevede, nüfusun sınırlı ve ayrıcalıklı bir tabakasını, devlet istihdamını güvence altına almayı hedefleyebilenlere, dolayısıyla küçük burjuva niteliğinde bir taleple başladı. Haftalardır yükselen gerilimin ardından 15 Temmuz Pazartesi gününden itibaren gösteriler, kısmen hükümetin, Başbakan Şeyh Hasina tarafından 1971'de Pakistan ordusunun paramiliter işbirlikçileri için kullanılan bir terim olan "razakar" olarak tanımlanan öğrencilerin taleplerini açıkça reddetmesi nedeniyle tırmandı.

Belirli bir taleple başlayan öğrenci hareketi, genel toplumsal hoşnutsuzluk için bir katalizör görevi gördü ve doğası gereği öğrenci örgütlerini takip eden bir halk hareketi yarattı.

Sokaklardaki çatışmalar giderek tırmandı. Dakka alevler içinde kaldı. Hükümet protestocuların örgütlenmesini engellemek için günlerce tüm internet hizmetlerini engelledi ve sokağa çıkma yasağı uyguladı. Polis ve ordu göz yaşartıcı gazdan sersemletici bombalara ve ardından ateş etmeye geçti. Ölü sayısı artmaya başladı. Bengalli işçi sınıfı tarafından zaten iyi bilinen meşhur paramiliter birlik RAB (Çevik Harekat Tugayı) da müdahalede bulundu. İktidardaki Awami Birliği partisinin gençlik kanadı Chhatra Birliği tarafından da şiddet uygulandı.

Ülkedeki en büyük üçüncü göçmen topluluğu olan yaklaşık bir milyon Bengalli göçmenin yaşadığı Birleşik Arap Emirlikleri'nde bile gösteriler düzenlendi. Elli yedi kişi tutuklandı: 53 kişi 10 yıl hapis cezasına, bir kişi 11 yıl hapis cezasına ve 3 kişi de müebbet hapis cezasına çarptırıldı!

Birkaç gün süren sert çatışmaların ardından 200 kişi ölmüştü bile. Yılmayan göstericiler onlarca polis karakolunu, hapishaneyi bastı, Awami Birliği ofislerini, devlet televizyonunu ve hükümet binalarını ateşe verdi.

Hareketin gücü karşısında Yüksek Mahkeme 21 Temmuz'da şehit ve gazilerin torunlarına tanınan kotayı %5'e indirdi. Ancak artık çok geçti, çünkü bu kadar büyük kitleleri harekete geçiren konu bu değildi. Gösteriler başkentin ötesine, Bogura, Pabna, Rangpur, Magura'ya yayıldı ve ülkenin onlarca bölgesine ulaştı.

Şiddet dalgalarıyla birlikte öğrenci örgütlerinin başını çektiği hareketin talepleri de değişti. Dokuz maddelik bir liste hazırlandı: Awami Birliği'nin önde gelen üyelerinin istifa etmesi; öğrencilerin saldırıya uğradığı bölgelerdeki tüm polis güçlerinin görevden alınması; cinayetlere karışan polis güçlerinin yargılanması; şiddetin yaşandığı üniversitelerin rektörlerinin istifası; Chhatra Birliği'nin eğitim kurumlarından men edilmesi; başbakanın kamuoyundan özür dilemesi; kurbanların ailelerine tazminat ödenmesi; eğitim kurumlarının yeniden açılması.

Bu talepler işçi sınıfını etkileyebilecek herhangi bir ekonomik-sosyal içerikten yoksundur, sadece iktidar partisini hedef almaktadır, tüm egemen sınıf rejimini değil, aksine güven ortamını ve toplumsal barışı yeniden tesis etmek için polisin bir bölümüne karşı önlemler alınmasını istemektedir. Protestoların başlamasından yirmi gün sonra, 5 Ağustos Pazartesi günü, Ocak ayında muhalefetin boykot ettiği bir seçim turunda dördüncü dönemini kazanan Başbakan Hasina, konutu protestocuların saldırısı altındayken, askeri bir helikopterle Hindistan'a kaçarak istifa etti. Bu haber sokaklarda sevinçle karşılandı.

Gösterilerin sonunda çeşitli kaynaklar dört yüzden fazla ölü, binlerce yaralı ve tutuklama olduğunu bildirdi. Dökülen kanın büyük bir kısmının proletaryaya ait olduğu kesindir. Tekstil işçilerinin sendika federasyonlarından biri olan Ulusal Konfeksiyon İşçileri Federasyonu'nun bildirdiğine göre, kurbanların bir kısmı işçiydi; bunların arasında 11 tekstil işçisi ve bu sendikanın 5 üyesi ve örgütleyicisi de vardı. Kuşkusuz diğer pek çok kişi de genç

proleterlerdi. Ancak işçi sınıfı, örgütleri ve talepleriyle birlikte harekete katılmadı.

İşçiler bunu bireysel olarak, popüler, dolayısıyla sınıflar arası bir hareketin öğrenci liderliğini izleyerek yaptılar. Grevler ne çağrıldı ne de kendiliğinden patlak verdi. Patronlar, işçi sınıfının greve gitmesini önlemek için ihtiyatlı bir şekilde lokavtlar düzenledi.

Başbakan Hasina'nın teslimiyetinin nedenlerinden biri, her burjuva rejiminin gerçek korkusu olan bu durumdan kaçınmak olabilir. Mısır'da 2010 yılında, haftalar süren okyanus ötesi halk gösterilerinin ardından, o zamana kadar tüm ülkeyi etkisi altına almış olan üç günlük grevler, egemen sınıfın Mübarek'i devirmesi ve vahşi bir baskı uygulaması için yeterli olmuştu.

Eski Başbakan kaçtıktan sonra okullar, dükkanlar ve fabrikalar birkaç gün içinde yeniden açıldı. Gösteriler ve protestolar sona erdi.

Burjuvazi Üniforma Değiştirdi

6 Ağustos'ta Cumhurbaşkanı Muhammed Şahabuddin parlamentoyu feshetti. Her zaman olduğu gibi, yasama gücü kurgusu çöktüğünde, burjuva rejimi egemenliğinin gerçek omurgasını gösterdi ve sınıf egemenliği makinesi olan burjuva devleti ile proletarya arasında bir set oluşturabilecek kurguyu yeniden tesis etmek için koşulların olgunlaşmasını bekleyen ordu, hükümetin dizginlerini devraldı. Bunun üzerine ordu çeşitli siyasi partiler ve bazı öğrenci dernekleriyle bir dizi görüşme gerçekleştirdi. 2006'da Nobel Barış Ödülü'nü kazanan, Grameen Bank "mikro-kredi bankası" ile tanınan Muhammed Yunus'un başkanlığında, öğrenciler tarafından talep edilen geçici bir hükümet kuruldu.

Bengal hareketi, başlangıcında, bileşiminde, ideolojisinde ve sonuçlarında, esasen, yaşlanan küresel emperyalist kapitalizm çerçevesinde genç bir ulusal kapitalizmin gelişmesiyle mahvolmuş küçük burjuvazinin çıkmaz mücadelesini ifade ediyor gibi görünüyordu.

Yeni Bengal yürütmesi, küçük burjuvaziye "umut" vermek için başına kullanışlı bir kukla koydu. Ayrıca "Ayrımcılığa Karşı Öğrenciler" hareketinin her ikisi de Dakka Üniversitesi'nden burjuvazinin evlatları olan iki liderini, dahil etti ve onlara küçük burjuva görevler verdi.

İşçileri Bakanlığı'na Genelkurmay Başkanı General M. Sakhawat Hossain getirilirken, eski Merkez Bankası Başkanı Salahuddin Ahmed de Maliye ve Ekonomik Planlama Bakanlığı'na atandı.

Geçmişte ABD başkanları ve Uluslararası Para Fonu tarafından desteklenen "ahlaklı bankacı", ayaklanmaya öncülük eden küçük burjuva tabakaları yatıştırmak için Bengal ordusunun onayıyla şimdi hükümetin başına getirildi. Yeni hükümet, "sol" hükümetlerin işçi sınıfını savunduğunu iddia etmesinden daha az olmamak üzere, küçük burjuvaziye savunuyormuş gibi davranacaktır.

Etik bankacılık ve "mikro kredi" teorilerine gelince, 2500'den fazla şubesi olan Nobel ödüllü Başbakan'ın bankasının ana kredi paketlerinden birini %20'lik "sübvansiyonlu" bir faiz oranıyla sunduğunu hatırlatmak yeterli olacaktır.

Bankacı 2007'de Nagorik Shakti ("Yurttaşların Gücü") adında bir parti kurmaya çalışmış, ancak başarısız olmuştur. Bu parti, tüm bankaların kamulaştırılmasını ve nihayetinde "yurttaşların devletinin" eline geçerek "yeni bir kalkınma modeli" yaratarak toplumun ihtiyaçlarını karşılamasını talep etmiştir.

Yunus, görev yemini ettikten sonra bazı kesin kavramları yineledi: "Anarşi bizim düşmanımızdır ve yenilmesi gerekir... Tam demokrasiye dönüş, silahlı kuvvetlerin ve güvenlik güçlerinin onurunu ve geçmişteki ihtişamını geri getirecektir ... Hükümetimin ve seçimlerden çıkacak hükümetin ilk görevi kurumları yeniden inşa etmek ve Bangladeş'i gerçek bir demokrasi haline getirmek olacaktır ... Kilit bir oyuncu olduğumuz küresel hazır giyim tedarik zincirini sektöre uğratacak hiçbir girişime müsamaha göstermeyeceğiz."

Uluslararası sermayenin içi rahat olsun: "etik" bankacı, demokratik ideolojik repertuarını kullanarak işçi sınıfına yönelik baskı ve sömürünün devamını sağlayacaktır.

Emperyalizmlerin Rolü

Bangladeş, tüm orta ve küçük ölçekli milli kapitalizmler gibi, başta ABD, Çin ve Hindistan olmak üzere büyük emperyalist güçler arasında bir çekişme alanıdır.

Son birkaç düzine yıldır Bengal burjuvazisi, Pekin ve Yeni Delhi arasındaki rekabetten belli bir başarıyla yararlanarak iki güç arasında hokkabazlık yapıyor. Çin, kapitalist çıkarları için çok önemli bir coğrafi konumda olan bu ülkeye büyük meblağlar tahsis ederek Dakka ile ilişkilerini yıllarca pekiştirdi ve güçlendirdi. Çin devinin ihtiyaç duyduğu enerji rezervlerinin yaklaşık %80'i Hint Okyanusu'nu geçerek Bengal Körfezi'nden geliyor. Bölgedeki kıyı ülkelerinin - Bangladeş ve Burma - altyapısına ve yeni boru hatlarının inşasına büyük Çin yatırımları yapılıyor. Geçtiğimiz yıl, Çin Petrol Boru Hattı Bürosu tarafından yürütülen bir proje ile Bengal'in Chittagong limanında ilk entegre deniz-kara petrol depolama ve taşıma sisteminin açılışı yapıldı. Ham petrolün Malakka Boğazı üzerinden taşınmasına kısmi de olsa alternatif bir rotaydı bu. Temmuz ayında, protestolar sırasında, eski başbakan

Pekin'i ziyaret etti ve ticaret, dijital ekonomi ve altyapı geliştirme alanlarında çeşitli anlaşmalar imzaladı. Çin'in Dakka'nın önde gelen silah tedarikçisi olduğunu ve 25 Nisan'da Altın Dostluk 2024 adlı ilk ortak askeri tatbikatın duyurulduğunu da belirtmek gerekir.

Bangladeş'in enerji sektörüne ve altyapısına yüz milyonlarca dolar yatırım yapan ve filosuyla Bengal Körfezi'ni etkin bir şekilde koruyan Hindistan ile olan bağlantı daha da belirgin. Hindistan'ın ekonomik ve siyasi etkisi bir gerçek. Başbakanın tam da Delhi'ye sığınmış olması tesadüf değil. İki komşu ülke arasında bölgedeki köktendinci gruplara karşı askeri işbirliği de mevcut. Bangladeş, Hindistan'ın eski eyaleti Doğu Bengal'i de kapsıyor. Batı Bengal Hindistan'ın bir parçası olarak kaldı ve iki ülke arasındaki sınır, ortak etnik ve dilsel bağlar nedeniyle hala oldukça geçişken.

ABD emperyalizmi Bengal ordusunda her zaman bir destek tabanına sahip olmuştur. Mülteci Hasina'nın ilk açıklamalarından biri şuydu: "Saint Martin adasını teslim etseydim ve böylece Amerikalıların Bengal Körfezini kontrol etmesine izin verseydim iktidarda kalabilirdim". Eski Başbakan, şu anda deniz koruma alanı olan ve orada bir askeri üs inşa etmek isteyen ABD'ye verilmeyecek olan mercan adasına atıfta bulunuyordu.

Bangladeş, esasen Çin karşıtı bir perspektifle Avustralya, Japonya, Hindistan ve ABD arasında stratejik bir ittifak olan Dörtlülük Güvenlik Diyalogu'na (QUAD) katılmak istemedi. Yine bu doğrultuda, 5 Ağustos'a kadar iktidarda olan Awami Birliği - Hindistan gibi - Rusya ve Ukrayna arasındaki çatışmada taraf olmayı reddetmiş ve Rusya ile uzun süredir verimli ilişkiler sürdürmüştü. Dakka'nın şu anda Hindistan'ın müttefiki ve Bangladeş yapımı giysilerin önde gelen ithalatçısı olan ABD ile ilişkilerinden vazgeçmeyi göze alamayacağı da bir gerçek.

Her zaman olduğu gibi karmaşık bir senaryo olan emperyalistler arası zıtlıklar ilk sınavını önümüzdeki seçimlerde verecek.

Ancak yüz binlerce kişilik bir hareketin bir gücün "ajanları" tarafından harekete geçirildiği göz ardı edilmemelidir; bu, devrik burjuva kesimlerinin ya da bir bütün olarak burjuvazinin, sınıf egemenliğinin tehdit altında olduğunu gördüğünde her zaman başvurduğu ve Stalinizm denilen siyasi enkazın bile tekrar ettiği bir açıklamadır; tarih, sınıflar arasındaki mücadelenin değil, güçlü kuklaların manevralarının ürünüdür.

Tek Devrimci Program Komünizmdir

Bengal ayaklanması popüler, yani sınıflar arası bir karaktere sahipti ki bu karakter artık tüm dünyada toplumsal hareketlere ilerici, devrimci bir işlev kazandıramamakta, sadece kapitalizmi reforme etme yanlısamasını sürdürmektedir. Küçük burjuvazi, Çarlık Rusya'sında yok edilen yoksul köylü kitleleri gibi yıkılması gereken burjuva öncesi rejimler var olduğu sürece burjuvazinin devrimci kanadı olmuştur.

Sermaye toplumu ve rejimi kurulduktan sonra, küçük burjuvazinin bu işlevi sona erer ve radikalliğinin doruğunda, kendisini zorunlu olarak proletaryaya götüren tarihsel eğilime karşı çıkmak için, pratik eylemlerinde aşırı, hatta bireysel terörizm noktasına varan, ancak siyasi programlarında muhafazakar veya açıkça gerici olan hareketleri besleyebilir.

Sermayeye tek başına karşı çıkan toplumsal güç, üyelerinin yaşam koşullarını savunma hareketinde kâr yasalarıyla çatışan proleter sınıftır. Proleter ekonomik sınıf mücadelesinin siyasi kaderi burjuva devletinin yıkılması ve yerine proletarya diktatörlüğü devletinin kurulmasıdır; burjuva rejiminin kıyafetinin değiştirilmesi, devlet egemenliği mekanizmasının olduğu gibi kalması değil, ki bu da bir halk hareketinin

en iyi ihtimalle arzulanabileceği şeydir. Daha geçen Ekim ayındaki tekstil grevi hareketinde, burjuva muhalefet partileri, özellikle de Bangladeş Ulusal Partisi, işçi gösterilerine girmeye ve sınıf taleplerini (daha fazla ücret, daha az çalışma saati, daha iyi yaşam ve çalışma koşulları) daha fazla demokrasi için genel taleplere yönlendirmeye çalışmıştı. Sınıfsal bölünmelerin üstünde olduğu söylenen demokrasi bayrağı, aslında işçi sınıfı tarafından değil, birkaç ay sonra öğrenciler tarafından ele alındı.

Bunun yerine, toplumsal hareketin popüler, küçük burjuva karakteri onu burjuva partilerinin etkilerine çok daha açık hale getirdi. İslamcılar, liberaller ve sahte radikal partiler hareketin kontrolünü ele geçirmek için meydanlara zorla müdahale ettiler. Başbakan Hasina'nın Hindistan'a kaçtığı gün olan 5 Ağustos'ta, eski Bangladeş Ulusal Partisi üyesi olan ve 2018'den beri yolsuzluk suçlamasıyla tutuklu bulunan eski Başbakan Halide Ziya, Cumhurbaşkanı Muhammed Şahabuddin tarafından serbest bırakıldı.

Ücretli sınıfın yolu, yaşam koşullarını her zamankinden daha kapsamlı, birleşik ve güçlü grevlerle savunmaktır; bunun için de sınıf temelli güçlü sendikal örgütlenmelere ihtiyaç vardır. Kapitalizmin ekonomik alt yapısından doğal olarak doğan bu mücadelede proletarya, SSCB'nin sahte sosyalizminin çöküşüne rağmen, tarihsel ataletle kötü etkilerinin yıprandığını ve nihayet bu yıllarda sona erdiğini gördüğümüz Stalinist karşı-devrimin gidişatının yarattığı onlarca yıllık şaşkınlığı aşarak, nesnel pratik bir zorunluluktan dolayı otantik komünist partiyle buluşacaktır. Bengalli işçiler yakında yeni hükümetin burjuva niteliğini ölçecek ve sendikal mücadelelerini sürdüreceklerdir.

Komünist Partisi'ne bağlı en ileri kesimlerinin benimseyeceği tarihsel program, çalışma saatlerinin ciddi biçimde azaltılması, ücretli emeğin ortadan kaldırılması, iktidar mücadelesi ve proletarya diktatörlüğünün kurulması olacaktır.

Güçlü mücadele hareketi ekonomik-sendikal düzeyden siyasi düzeye yükseldiğinde, Komünist Partisi ve sendikal örgütler mücadelenin başını çekerken, küçük burjuva tabakaların bir kısmı da işçi sınıfının ardından harekete katılacaktır.

Son 15 yılda tanık olduğumuz halk ayaklanması hareketleri dünya kapitalizminin krizinin bugünkü ifadesidir, ancak gelecek uluslararası burjuvazi için çok daha tehdit edici ve yönetilemezdir, çünkü proleter hareketlere yol açacak, dolayısıyla nihayetinde gerçekten devrimci olacak ve Komünizmin tarihsel çıkışının yolunu açacaktır.

Suriye’de Yeni Bir Savaşa Doğru

Türkiye, Suriye Arap Cumhuriyeti ve Suriye Demokratik Güçleri arasındaki ilişkinin hem sertleştiği, hem de karmaşıklaştığı bir yazı geride bıraktık. Haziran ayının sonlarına doğru, özellikle Rusya’nın aracılığıyla Türkiye ve Suriye devletleri, birbirlerine Suriye İç Savaşı ile birlikte bitmiş olan ilişkilerini yeniden başlatmaya yönelik mesajlar vermeye başladılar. Çok kısa bir süre içerisinde Suriye’deki Türk işgaline karşı Özgür Suriye Ordusu ve destekçileri, Kürt kentlerinde Kürt milliyetçilerinin de destek verdiği eylemler gerçekleşmeye başladı; buna karşın Türkiye’deki pek çok şehirde Suriyeli mültecileri hedef alan linç ve katliam girişimleri gerçekleşti. Bunun üzerine Türkiye devleti Reyhanlı (Bab el Havva) başta olmak üzere pek çok sınırı kapatmak zorunda kaldı. Olaylar bir süre sonra yatışsa da Türkiye ve Suriye devletleri arasındaki buzlar erimeye devam etti. Türk Silahlı Kuvvetleri’nin hem Batı (Suriye) hem Güney (Irak) Kürdistan’da birbiri ardına operasyonlar gerçekleştirmekte olduğu bir ortamda, Ağustos başlarında Suriye Arap Ordusu, Deyrizor’da SDG’ye füze ve toplarla saldırdı. Eylül ayında ise Suriye hükümeti, Türkiye ile müzakerelere başlamak için Türkiye’nin Suriye’den çekilme taahhüdü vermesine gerek olmadığını duyurdu, Türk hükümeti ise Rusya aracılığıyla böylesi bir çekilmeyi görüşmeye hazır olduklarını ilan etti. Bütün bunlar, ekonomik krizi idare etmek konusundaki başarısızlığı her geçen gün biraz daha ifşa olan Adalet ve Kalkınma Partisi hükümetinin,

son koz olarak Suriye devleti ile anlaşarak SDG’nin yönetimindeki Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi’nin varlığına son vermek peşinde olduğunu akla getirmektedir.

Olayların Arka Planı

Bu yazı içerisinde incelenecek kavramların tarihsel temellerini incelememiz yerinde olacaktır: Türkiye’deki yabancı düşmanlığının tarihsel kökeni, Suriye İç Savaşı öncesinde ve sırasında Türkiye-Suriye, Türkiye-ÖSO ve Suriye-SDG ilişkilerini ve bu noktaların her birinde bölgedeki daha büyük emperyalist güçlerin konumunu ele alacağız.

İlk olarak son zamanlarda tekrar gündeme gelen fakat sebepleri ve kökenleri daha derine dayanan yabancı düşmanlığından başlamak gerekirse, Türkiye’deki bu düşmanlığın temeli işçi sınıfının yakın dönem mücadelelerinden yenik çıkmasında görülebilir. Temmuz 1920’de Ankara’da kurulan Türkiye Komünist Partisi’nin şanlı sol kanadının tarih sahnesinden çekilmesinden beri gerçek bir komünist siyasetten mahrum kalan Türkiye işçi sınıfının en mücadeleci kesimleri bile, çok uzun süredir karşı-devrimcileşmiş Rusya ve diğer Stalinist ülkeleri takip eden oportünist sahtekarların basiretsiz etkisi altındadır. Dolayısıyla kötüleşen yaşam koşullarının gerçek sebeplerinden habersiz Türk işçilerin önemli bir bölümü, MHP’den Zafer Partisi’ne birçok faşist yapılanmanın ırkçı söylemlerini benimsemeye yatkın bir durumda bulunmuşlardır. Suriye İç Savaşı neticesindeki göç dalgası ile kendini gösteren bu yabancı düşmanlığı, çeşitli kışkırtıcı haber manşetleriyle birlikte belirli aralıklarla alevlenmektedir.

İki burjuva hükümet, Türkiye ve Suriye arasındaki ilişkilerin temel dinamiği, uzun bir süre boyunca iki ülkenin doğal kaynaklar adına verdikleri mücadelelere dayanmaktadır. Örneğin Türkiye sınırlarında başlayan fakat gerek Suriye gerekse diğer körfez ülkeleri için önemli bir su kaynağı olan Fırat ve Dicle nehirleri üzerinde Türkiye’nin tek taraflı söz hakkı kurması bu doğal kaynak mücadelesini açıkça göstermektedir. GAP (Güneydoğu Anadolu Projesi) ile Türkiye’nin kendi tarım sermayesini geliştirme isteği, Suriye’deki su güvensizliğinin artmasına sebep olmuştur. Buna ek

olarak Türkiye'nin yaptırım adı altında zaman zaman Suriye'ye olan su akışını azalttığı da bilinmektedir.

Suriye-Türkiye ilişkilerinin ilk gerilim noktası ise Suriye'nin PKK'ye olan desteği iddiaları ile başlamıştır. Bundan dolayı elinde yüzeysel bir sebep bulunan ve NATO'nun vasal ülkelerinden biri olan Türkiye, NATO'da en fazla söz hakkına sahip ve Orta Doğu bölgesinde en fazla çıkara sahip ABD'nin istekleri doğrultusunda, Suriye'ye askeri müdahale tehditleri savurmuştur. Fakat gerçekler incelendiğinde Suriye devletinin PKK ile olan ilişkisi basit bir "tolerans"dan öteye geçmemektedir. PKK'nin Türkiye'ye karşı oluşturduğu tehditten faydalanan Suriye, PKK ile en yakın olduğu dönemde bile örgütün sınırları içerisinde örgütlenmesine ve faaliyetlerde bulunmasına göz yummaktan fazlasını yapmamıştır.

Suriye İç Savaşı ile birlikte çeşitli aktörlerin çıkarları Suriye'yi parçalara ayırmıştır. Bir tarafta Türkiye'nin birçok güneydoğu ilinde askeri eğitim alan ve özellikle ABD tarafından desteklenen Özgür Suriye Ordusu mevcuttur. Yapılanması açısından, tek amacı iktidardaki Beşar Esad rejimini devirmek olan bu örgüt bir grup subay tarafından kurulmuştur ve Batı emperyalizminin yerel bir uzantısına uygun amaçlara sahiptir. Türk hükümetinin ÖSO ile olan ilişkisi ise TSK'nin ABD ve NATO adına ÖSO'yu silahlandırılması ve eğitmesi şeklinde gerçekleşmiştir. Türkiye'nin ÖSO aracılığıyla özellikle Kuzey Suriye'deki çatışma ortamının sürekliliğini sağlaması; Türk silah sektörünün beslenmesini ve Suriye'den gelen göçmen taşeron işçilerin devamlılığını sağlamış, Türkiye'nin Kuzey Suriye'de gelişmekte olan işgalini mümkün kılmıştır.

İç savaşın bir diğer tarafı ise PKK'nin Suriye'deki kardeş partisi PYD'nin (Demokratik Birlik Partisi) askeri örgütü YPG'nin (Halk Koruma Güçleri) başını çektiği ve bazı Arap ve Suriyeli milislerini de kapsayan Suriye Demokratik Güçleri'dir. SDG Kürt bir çoğunluğa sahip olsa ve Batı Kürdistan'ın önemli bir kısmını kontrol etse de, Rakka ve Deyrizor gibi çoğunluğu Arap şehirlerini de ele geçirmiş durumdadır. SDG'nin Suriye ile olan ilişkileri ise Türkiye-ÖSO ilişkilerine oranla daha karmaşıktır. SDG'nin açık hedefi federal bir Suriye'dir ve bu amaç adına Suriye hükümeti ve

ordusuyla silahlı çatışmalara girişmiştir. Fakat Suriye İç Savaşı süresince SDG'nin, özellikle TSK ve Türkiye destekli ÖSO'ya karşı, Suriye hükümeti ve özellikle ordusuyla iş birliğinde bulunduğu da bilinmektedir. TSK'nin 2018 Afrin işgali sırasında Suriye hükümeti yanlısı milis teşkilatı Milli Savunma Güçleri, SDG'yi desteklemek için Afrin'e asker göndermiştir. Özellikle 2019'da Rusya arabuluculuğuyla gerçekleştirilen karşılıklı antlaşma, Suriye-SDG birlikteliğini pekiştirmiştir. Fakat unutulmaması gereken önemli bir nokta ise SDG'nin Suriye'de ABD'den en istikrarlı desteği alan oluşum olmasıdır. Dolayısıyla SDG, bölgedeki silahlı çatışmanın uzamasından öte bir amaca hizmet etmemektedir. Uzayan bu çatışma, çeşitli ihaleler ile yabancı şirketlerin Suriye'nin yeniden inşasından kazanacakları kâr marjının artması, Rusya ve ABD gibi küresel emperyalist güçler ve yerel egemenler arasında çeşitli ticarî petrol antlaşmalarının yapılmasıyla ve silah sermayesinin güçlenmesiyle uluslararası sermayenin gelişimine hizmet etmektedir.

Yaklaşan Dünya Savaşına Karşı Sınıf Savaşı

Dünyanın pek çok ülkesinde savaş hazırlıkları hız kazanmışken bu ülkelerin işçileri psikolojik manüpilasyonla görünmez cepheler ardına konuşturulmaktadır. Tabii ki savaşın bazı cepheleri çoktan açıldı fakat sınırlarda biriken insan seline rağmen savaş koşullarının henüz sadece ekonomik dalgalanmalar şeklinde hissedildiği bölgelerde yaklaşmakta olan daha da yıkıcılaşmış ekonomik buhran ve büyük bir savaş ihtimali yalnızca ufak bir çevrede zikredilmektedir. Gerçekler her zaman olduğu gibi işçilerden gizlenmektedir ve savaşı haklı çıkaracak propagandan bir süredir yayılmakta olduğu gözden kaçacak gibi değildir. Türkiye, Suriye ile yukarıda değindiğimiz gibi kah uzun erimli müttefiki ABD taraftarı, kah ABD'nin Suriye'de SDG'yi desteklemesi sebebiyle Rusya taraftarı bir tutum almaya çalışarak karını artırmayı hedeflemektedir. İç siyasette AKP hükümetinin, Amerikan'ın PKK'nin Suriye'deki örgütlerini desteklerken Türkiye'deki kanadını da güçlendirdiğini, Suriye devletinin kendi ülkesinin kaynaklarının büyük çoğunluğuna erişemediğini, Filistin meselesinde de baştaki sessizliğini Gazze'de Hamas taraftarı konuşarak bozduğu göz önünde bulundurulursa, ABD karşıtı ve Türkiye'nin silahlı

mücadelesini haklı gösteren söylemleri kitlelerde karşılık bulabilir gibi görünmektedir. Buna rağmen böyle bir hamle iktidar partisine beklediği yararı büyük olasılıkla sağlamayacaktır: Öncelikle Amerikan seçimlerinin sonucuna bağlı olarak Amerika bölgesinde Rusya ile iyi geçinmeye meyilli bir politikayı veya Rusya ile rekabetçi bir politikayı benimseyebilir. Trump'ın yönetimi süresince izlediği politikalarından görüldüğü kadarıyla Çin asıl hedef olarak ele alınırken Rusya ile daha iyi ilişkiler geliştirilmeye özen gösterilmiştir. Bu dönemde SDG'nin yeterince Amerikan desteği almadığının dile getirildiğini hatırlamak yerinde olacaktır. Çin'in askeri gücünün kendisinin yansıttığından çok daha büyük olduğu istihbaratını değerlendiren Amerika için Rusya'nın Çin saflarında yer alması tedirginlik yaratmaktadır. Uzayan Ukrayna ve Filistin meseleleri de NATO için iç açıcı gözükmemektedir.

Türkiye'nin yol haritasını etkileyecek bir diğer unsur ise birkaç sene sonra gerçekleşecek seçimlere yönelik anketlerde iktidar partisinin kaybedeceği sonucunun çıkıyor olmasıdır. Zaten Kürt sorunu çözüm süreci deneyimini çoktan geride bırakıp temel faşist ve ırkçı parti MHP ile ortaklık kurmuş AKP açısından, bu ittifakın ve 2023 yılında bir önceki yıla göre ihracatı %25 büyümüş olan ve büyük oranda iktidara yakın konumlanan savunma sanayisinin de gereği olarak, seçimleri tekrar kazanmak büyük ve sansasyonel bir askeri başarı elde etmeye bağlı olabilir. Fakat Türk hükümeti, olası bir savaş sonrasında hem Batı'nın ekonomik yaptırımlarıyla hem de savaş ekonomisinin işçi sınıfını yoksullaştıran döngüsüyle yüz yüze kalacak ve tüm bunları seçimden sonrasında ötelemeye çalışacaktır. Tarih göstermiştir ki bu tip ekonomik buhranların yol açtığı savaşların ardından işçi sınıfına çok daha zor şartlarda yaşamak düşer. Ayrıca ulusal ayrışmanın ve Batı Kürdistan'a saldırının bir sonucu da Türkiye'de Kürt milliyetçisi eylemlerin artması olacaktır. Türk burjuvazisinin diğer bir kolu ise ekonomik krizin faturasının sayıları 4 milyona yaklaşmış Arap göçmene (ki yalnızca yabancı düşmanı faşist partiler değil, sosyal demokrat ana muhalefet partisi CHP de bu rakamın gerçekte çok daha yüksek olduğunu iddia etmiştir) çıkarılmasını hedefleyerek binlerce insanın canına malolabilecek bir kıyım hazırlıklarını sürdürmektedir. Kısaca emperyalizm,

Türk, Kürt ve Arap milliyetçiliğini yükselterek, Orta Doğu işçilerini birbirlerini öldürecekleri büyük bir katliamın, yeni bir dünya savaşının cehennemine sürüklemektedir.

Suriye İç Savaşı'ndaki tarafların her biri kendilerini olmadıkları bir şekilde sunmaktadır. Türk devleti, ülkenin Sunni çoğunluğunun hamisi olduğu iddiasındadır. Suriye Arap Cumhuriyeti, modern, laik, anti-emperyalist ve hatta sosyalist bir rejimi koruduğu iddiasındadır. Suriye Demokratik Güçleri, yalnızca Orta Doğu'da ulusların ortaya çıkışından beri ulusal baskıya maruz kalan Kürtlerin değil, bu coğrafyadaki tüm azınlıkların ve kadınların haklarını savunduğu iddiasındadır. Bu iddiaların tümü yalandır. Hem Suriye Arap Cumhuriyeti ve Suriye Demokratik Güçleri gibi yerel egemenler, hem de Türkiye, İran gibi bölgesel emperyalist devletler, en nihayetinde büyük emperyalist güçlerin satranç tahtasındaki taşlardan ibarettir.

Bu kan ve gözyaşı sarmalının yeni bir dünya savaşına giden yolda önemli bir basamak olmasını engelleyebilecek tek güç, işçi sınıfının bağımsız ve enternasyonal ortak mücadelesidir. Hali hazırda çok ciddi bir krizle baş etmeye çalışan bölge işçi sınıfının tek kurtuluşu bütün milletler ve ırklardan sınıfdaşlarıyla burjuvaziye karşı savaşıdır. Canlarımızı, sevdiklerimizi elimizden alan burjuva rekabet savaşlarının en büyük kaybedeni işçi sınıfıdır. Emperyalizme karşı savaş, emperyalist güçlerden birine karşı diğerinin safında yer almak değil, yerli veya yabancı tüm emperyalist güçlere ve kapitalist egemenlere karşı işçi sınıfının çıkarlarına hizmet eden bir mücadele hattıyla gerçekleşir. İşçiler bütün bu kirli ve kanlı düzenin kilit noktasında yer alan potansiyel bir güce sahiptir. Savaşlara ve göz yaşına son vermek, savaşa zorlanan işçilerin ellerindedir.

Son dönemin tüm yenilgilerine rağmen, Türkiye'de Türk, Kürt ve benzeri yerli işçilerle Suriyeli göçmen işçiler arasında önemli ortak mücadele ve dayanışma örnekleri yaşanmıştır. Antep'te bulunan Küşet dökümhanesinde birlikte çalışan 350 kadar yerli ve göçmen işçi, 2023'ün Ocak ayında birlikte greve gitmişlerdir ("Türkiyeli ve Suriyeli Döküm İşçileri Gaziantep'te Birleşti", Komünist Parti s: 2). Greve en

büyük desteği sağlayan taban sendikası BİRTEK-SEN'in (Birleşik Tekstil İşçileri Sendikası), bölgede yalnızca yerli değil pek çok göçmen üyesi ve destekçisi de vardır. Temmuz 2024'ün katliam girişimleri sırasında linç gürühu tarafından servisleri durdurulan BİRTEK-SEN üyesi işçilere araçlarda Suriyeli işçiler olup olmadığı sorulmuş, yerli işçiler yanlarındaki Suriyeli işçileri korumak için linç güruhuna yalan söylemişlerdir. Aynı zamanda yerli taban sendikalarının göçmen işçilerle bağlar kurma isteğinin bir ifadesi olarak 2022'den beri Göçmen Sendikası İnişiyatifi faaliyet göstermektedir. Bugün cılız olan bu sendikal mücadele ve dayanışma örnekleri, yarının olası bir dünya savaşı karşısında tüm Orta Doğu proleteryanının devrimci anti-militarist sınıf savaşının temelini oluşturacaklardır. Ancak bu savaş için yalnızca sendikal mücadele değil, aynı zamanda proletaryanın siyasi programını ve teorik doktrinini taşıyan, Lenin'in Komünist Enternasyonal'inin varisi Enternasyonal Komünist Partisi'nin liderliği gerekmektedir.

Filistinli ve İsraili Proleterlerin Birliği İçin Burjuva Devlet Arası Savaşı Hayır

Gazze'deki savaş, Ukrayna'daki savaş gibi, her iki tarafta da yerel burjuvazilerin ve onları destekleyen bölgesel ve küresel kapitalist güçlerin çıkarları doğrultusunda yürütülmektedir. Emekçi kitleler, sivil nüfusa yönelik katliamlarla karşılık vermeye zorlanan top yemleridir.

Ukrayna, Dağlık Karabağ ve Gazze'deki çatışmalar birbiriyle ilgisiz değil, tüm burjuvazilerin kârlarını tehdit eden aşırı üretimin küresel ekonomik krizi tarafından itilen kapitalizmin yeni bir dünya savaşına doğru yürüyüşünün bir tezahürüdür.

Ulusal kurtuluş mücadeleleri -her yerde ve on yıllardır kapitalizmin tarihsel gelişim aşamasına ulaşmış bir dünyada- artık herhangi bir ilerici toplumsal içeriğe sahip değildir ve yalnızca emperyalizmler arasındaki savaşın araçları olabilir. Filistin kurtuluş mücadelesinin bile emperyalistler arası çatışmanın arttığı mevcut bağlamda artık herhangi bir çözüm şansı yoktur, ancak Ortadoğu proletaryasını köleleştirmek ve onu savaş cephelelerinden birine yerleştirmek için demagojik olarak kullanılmaktadır.

Tüm Arap ve Ortadoğu ülkelerinde, proleter kitlelerin isyanı on yıllardır milli burjuvaziler tarafından ABD-İsrail ikilisine karşı yönlendirilmektedir. Her burjuvazi, işçi sınıfının "düşmanın içeride" olduğunu, yani burjuvaziyi, onun partilerini, rejimini anlamasını engellemek için her zaman dış düşmana ihtiyaç duyar. Üçüncü Dünya Savaşı ancak milli sınırların ötesinde birleşmiş işçi sınıfının devrimiyle durdurulabilir. Burjuvazi için, proleterleri kardeş katliamına sürüklemek, kapitalizmin büyüyen ekonomik krizi karşısında bir ölüm kalım meselesidir: savaş başlamazsa, devrim durmayacaktır.

Stalin'in sahte komünizminin, Rus ve Çin emperyalizminin çıkarlarına hizmet eden Amerikan karşıtlığının kalıntıları olan oportünist işçi partileri, bugün Filistin burjuva devleti serabı için mücadeleyi desteklemeye devam ediyor. On yıllardır bu partiler artık proleterler için bir şey ifade etmiyor, ancak SSCB ve Çin'deki sahte komünizmin rezilliğinden sonra komünizmi işçi sınıfının gözünde itibarsızlaştırmaya devam etmek için burjuvazinin işine yarıyor!

İsrail ücretli sınıfına yönelik kapitalist baskı ve Filistin proletaryasına yönelik çifte kapitalist ve ulusal baskı ancak İsrail ve Filistin burjuvazilerine karşı proleter devrimle, işçi sınıfının devrimci diktatörlüğüyle sona erecektir.

Bu amaçla, Enternasyonal Komünist Partisi'ni güçlendirmek, başlıca ülkelerde işçilerin kapitalist sömürüye karşı, yaşam ve çalışma koşullarını savunmak için mücadele hareketinin önderliğini kazanmak gerekmektedir.

Venezüella: Burjuvazi Başkanını Seçti

Kazananlar da kaybedenler de burjuvazinin ve emperyalizmin çıkarlarını temsil ediyor!

Başkanlık seçimlerinde oy kullanmak kapitalist krizden çıkış yolu değildi ve olmayacak!

Yeni hükümet işçi karşıtı politikaları sürdürecektir!

İşçi sınıfı ulusal, bölgesel ve parlamento seçimlerinden bağımsız olarak kendi çıkarları için mücadele etmelidir!

Arkaplan

Günümüz kapitalist dünyasının pek çok ülkesinde olduğu gibi, Venezüela'da da burjuvazi ve rejimi, kendine özgü farklılıklar olsa da, devlet başkanlarının, valilerin, belediye başkanlarının ve milletvekillerinin seçildiği seçim süreçlerine saygı duymaktadır. Venezüela'da süresiz olarak yeniden seçime izin verilmektedir. Ayrıca referandum yoluyla ulusal başkanın dönem ortasında görevden alınması da mümkündür. 1999 Anayasası, biri Ulusal Seçim Konseyi (CNE) tarafından temsil edilen Seçim Gücü olmak üzere beş gücün "bir arada varoluşunu" tesis etmiştir.

1990'larda, burjuvazinin kitleler üzerindeki siyasi kontrolünü çözdüğü iki partili model krize girdi. Geleneksel partiler, ekonomik ve sosyal kriz bağlamında, kitlelerin hoşnutsuzluğunu bastırma ve onları sermayeye boyun eğdirme yeteneklerini kaybetmişlerdi. Bu bağlamda Chavismo, yönetilebilirlik sorununu çözmeyi başaran, eski partileri yerinden eden ve onların toplumsal ve seçmen tabanını kazanan popülist ve "solcu" bir söyleme sahip bir burjuva hareketi olarak ortaya çıktı. Yaygın bir popüleriteye sahip olan Chavismo, kapitalist kârları güçlendirip genişleterek, işçilerin sömürü oranını arttırarak, başta sendikalar olmak üzere çeşitli kitle örgütlerini yok edip kontrol altına alarak, ulusal ve çok uluslu şirketlerin talep ettiği ve esas olarak petrol gelirlerine bağlı olan toplumsal barışı sağlayarak burjuvazinin çıkarlarının ideal yöneticisi haline geldi.

Kendisini "sosyalist" ilan eden ve oportünist solun hem parlamenter hem de "gerilla" çeşitli hareket ve partilerinin desteğini kazanan Chavismo'nun programı, tıpkı rakiplerininki gibi, yüksek dozda popülizm ve geleneksel yolsuzluk olgusuyla birlikte tamamen kapitalistti. Kendini "sosyalist" ilan eden Chavismo, başından itibaren özel mülkiyetin ve piyasanın savunulmasını, "toprak ağalarına" karşı mücadeleyi (yani tarımsal-endüstriyel kapitalizmin kırsalda

büyümesini), "sermayenin demokratikleştirilmesi" (yani üretim araçlarının tekelci kontrolünün yeniden dağıtılmasını) demagojik teklifi eşliğinde, ulusal ekonominin savunulmasını (yani ulusötesi sermayenin nüfuzuna karşı yerel, tekelci olmayan girişimcilerin desteklenmesini) önerdi.

Roosevelt'in Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Büyük Buhran'ı ele aldığı "Yeni Anlaşma"sına benzer bir planı teşvik etti ve diğer stratejilerin yanı sıra, mallara olan talebi canlandırmak için petrol gelirlerini kullanmaya odaklanan "Misyonlar" ve "Büyük Misyonlar" olarak adlandırılan stratejilere dayandı.

Chavismo "çok kutuplu" bir dünyada hareket ettiğini iddia etti ve bu temelde ABD'nin "arka bahçesinde" yer alırken Çin, Rusya, Küba, Arap dünyası ülkeleri vb. ile ittifaklar kurdu. Ayrıca uluslararası oportünist solun birleştiği bir örgüt olan São Paulo Forumu'na katıldı ve kıtadaki emperyalistler arası çelişkilerin keskinleşmesini teşvik ederek Orta ve Güney Amerika'daki Kuzey Amerika etkisinin zayıflamasını destekledi.

Chavismo tarafından teşvik edilen siyasi model, geçmişte olduğundan daha fazla işçileri sınıf mücadelesinden uzaklaştıran ve çok uluslu şirketlere verilen büyük taahhütler göz önüne alındığında, işçi sınıfının demagojik bir şekilde dalgalandırılan vatan, egemenlik ve ulusal ekonominin savunulması gibi gerici bayrakları yükseltmesine neden olan sözde "kahraman ve katılımcı demokrasi" altında çoklu seçim atamalarının yolunu açmıştır. Bu bağlamda, Chavismo yaklaşık 20 yıl boyunca başkanlık, parlamento ve bölgesel seçimlerin çoğunu kazandı.

Ancak Hugo Chavez'in başkanlık seçimlerini az bir farkla kazandığı ancak kanserden öldüğü 2012'den bu yana Chavismo yıpranmaya başladı ve devlet kurumlarının kaynaklarını yoğun bir şekilde kullanmasına ve hem diğer hükümet yanlısı partilerin hem de çeşitli uysal muhalefet partilerinin müdahalesine rağmen her seçim sürecinde giderek daha zor kazandı.

2024 yılına gelindiğinde Chavismo, kendi toplumsal tabanı da dahil olmak üzere halk tarafından büyük ölçüde reddedilmişti. Muhalefet adaylarından hiçbiri

kitlelerin sempatisini kazanmayı başaramasa da, hoşnutsuzluk sonunda en fazla ekonomik ve propagandist desteğe sahip olan adaya yöneldi ve hükümette bir değişiklik beklentisi yarattı.

Bu dönem boyunca işçiler, seçimcilik, yasalılık ve parlamentarizm uyuşturucusuyla sınıf mücadelesinden ve gerçek taleplerinden uzaklaştırıldı. Buna, her zaman seçim kurumunu savunan ve diğerleri gibi kapitalist olan sözde bir "işçi hükümetinin" uygulaması gereken milliyetçi reformlar planını destekleyen Stalinist ve Troçkist sol kesimler de katıldı.

Seçim sistemi otomatikleştirildi ve hile girişimlerine karşı korunaklı olarak lanse edilen birden fazla doğrulama aşaması sağlıyor. Hem hükümeti destekleyen partiler hem de muhalefet adaylarını destekleyenler bu konuda hemfikir.

En yüksek petrol ve gaz rezervlerine sahip olan Venezuela, üretimin azaldığı bir sürecin ardından 2024 yılında ABD'nin petrol tedarikçileri arasında altıncı sırada yer alacak ve Venezuela'daki hükümet mücadelesinin emperyalistler arası çatışmalara konu olan bu enerji metasının kontrolüne yönelik stratejilerle ilişkilendirileceği öngörülebilir. Yerel siyasi ve iş grupları arasındaki seçim ve seçim dışı çekişmeler, Venezuela'yı, doğal zenginliğini ve coğrafi konumunu kendi avantajlarına kullanılacak faktörler olarak gören emperyalistler arası çatışmaların bir parçasıdır.

Venezüela, medya ve sosyal ağların sunmak istediği gibi kapitalizm ve sosyalizm arasında bir çatışma değil, kapitalistler arasında bir çatışma yaşamaktadır ve bu çatışmada işçi sınıfının kendi programı ve tarihsel bağımsızlığını koruması gerekmektedir.

ABD'nin Venezüella'ya uyguladığı yaptırımlarla birlikte, Venezüella petrolünün karaborsada ucuza satılması, sermayeyi yolsuzluk ağlarına akıtan ve uluslararası konsorsiyumların karlarını arttıran çeşitli işletmelere alan açması nedeniyle hem çok uluslu şirketler hem de yerel hükümetle bağlantılı mafyalar için yüksek karlılık modeli oluşturulmuştur.

Farklı Burjuva Kesimlerin Kapaştığı Bu Yıllık Seçimler

Yeni devlet başkanı seçimleri 28 Temmuz'da yapıldı. Ayın 29'unun ilk saatlerinde CNE, Nicolás Maduro'nun galip geldiğini ve 2031 yılına kadar ülkeyi yönetmek üzere yeniden başkan seçildiğini açıkladı. Ancak aynı gün CNE oyların tamamının sayılmadığını ve her bir seçim merkezinin tutanaklarının teslim edilmediğini açıkladı. Ana muhalefet adayının hile yapıldığını iddia etmesi ve sonuçları kabul etmemesi, bazıları kendiliğinden bazıları ise bazı partiler tarafından finanse edilen lümpen haydutluklarıyla bağlantılı sokak protestolarına yol açtı.

Uluslararası alanda pek çok hükümet, emperyalistler arası bir çatışma alanı haline gelen seçim sonuçlarını sorguladı. 2 Ağustos'ta CNE ikinci bültenini yayınladı ve oyların yüzde 96.87'sinin kayıtlı olduğunu belirterek Maduro'nun zaferini teyit etti, ancak sonuçları sandık başına ve oy pusulalarının onaylanmasına göre sunmadı.

Maduro, yani onu destekleyen partiler, mafyalar ve çok uluslu şirketler, burjuvazinin ve emperyalist grupların çıkarlarını yönetmeye devam edecek ve ücretli çalışanların süper sömürüsü için baskı yapmayı sürdürecektir.

Bir anlamda Maduro'nun zaferi, her ne kadar ABD'nin yaptırım açıklamalarıyla çelişiyor gibi görünse de, başta ABD çıkarları olmak üzere emperyalist çıkarların üstünlüğünü ifade etmektedir. Ancak diğer dokuz aday da kazanmış olsalardı aynı çıkarları temsil ediyor olacaktı.

Dahası, Venezüell "Komünist" partisinden Stalinistler ve Troçkistler gibi hareket ve partilerin bir "işçi adayı" ya da "gerçek bir Chavista adayı" sunmalarına izin verilseydi, yine de burjuva programını benimseyecek ve büyük şirketlerin işlerini koruyacaklardı.

Demokrasi, burjuvazinin, sömürülenlerin kamu kurumlarında sömürücülerin temsilcilerini seçmesine izin veren, burjuva olarak kalan devletin ve yine burjuva olan yasaların herkesi eşit olarak temsil ettiği yanılışına dayanan yönetim biçimidir. Proletarya,

bu yanılısamalardan ve kendisini yeni başkanlar, valiler ya da parlamenterler seçerek durumunun değişeceği ve iyileşeceği umuduna sürükleyen çeşitli politikacıların manipülasyonlarından kurtulma görevine ve zorunluluğuna sahiptir. Proletarya asla oy vererek kapitalist sömürden kurtulmanın bir yolunu bulamayacaktır.

Chavismo'nun hükümet üzerindeki kontrolünü sürdürmesi, giderek daha belirgin hale gelen baskının kullanılması anlamına gelmektedir. Chavismo'nun toplumsal tabanını kaybetmeye devam etmesi ve bunun yaklaşan bölgesel ve parlamento seçimlerine yansması beklenmelidir.

Önemli olan proletaryanın, mücadeleci sendikal örgütleri aracılığıyla, seçimcilikten kopmayı başarması, sınıf bağımsızlığını üstlenmesi ve hak mücadelelerinin eylem birliğinde ilerlemesidir.

Venezüela hükümeti, seçim sonuçlarına itiraz eden bir grup devletle birlikte uluslararası ortamla baş etmek zorunda kalacaktır. Ancak er ya da geç, Avrupa ve ABD eninde sonunda meşruiyetini tanyacaktır, çünkü söz konusu olan pek çok ticari ve jeopolitik hizalanmadır. Sahtekarlık iddiaları, Chevron, Eni ve Repsol gibi ABD ve Avrupa şirketlerinin yanı sıra Venezüella hükümetinde Chavismo'yu destekleyen Çin ve BRICS ülkelerinin petrol ve gaz işlerine müdahale edilmesini önlemek için kısa sürede çözülecektir. "Uluslararası izolasyon" iş dünyasını felç edecek kadar ileri gitmeyecek ve hiçbir çokuluslu şirket Venezüella'daki petrol, gaz ve diğer zenginliklerden mahrum kalmak istemeyeceğinden, kamuya açık olmaktan çok gizli olmak üzere çoklu müzakerelere yer bırakacaktır.

Venezüella'yı petrol piyasasını kontrol etme stratejisinin bir parçası olarak gören ABD, Venezüella hükümeti üzerindeki baskısını arttırması gerektiğini biliyor çünkü Venezüella'nın BRICS grubuyla ilişkileri güçlenecek ve emperyalist iddialarına karşı bir denge unsuru oluşturacaktır. Öte yandan, Chavistaların teslim olması ve hükümetin muhalefete devredilmesi, Çin'in başını çektiği karşı emperyalist bloğun çıkarlarıyla çatışacağı için mümkün görünmüyor.

Brezilya, Kolombiya ve Meksika hükümetlerinin Venezüella hükümetiyle müzakereler yürütmesi ve ABD'nin bu çabaları onayladığını ifade etmesi, bu anlaşma başkanlık seçimlerinin tekrarlanması senaryosunu öngörse bile, işleri aksatmayacak uzlaşmacı bir anlaşmaya varma isteğini teyit etmektedir.

Seçimlere Hile Karıştırıldığı İddiaları Burjuvalar Arası Çatışmayı Sokaklara Taşdı

Seçimlerden sonra, hükümet yanlısı ve muhalefet partileri işçileri talepleri için mücadeleden uzaklaştırmakta ısrar ederek Maduro'yu destekleyenler ile muhalefet adayının zaferini engelleyen seçim hilelerini kınayanlar arasında bir çatışmaya yol açtı. İşçi sınıfı kendisinin bu şekilde manipüle edilmesine izin vermemelidir. Onu ilgilendiren tek mücadele proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesidir. İşçiler ekonomik ve sosyal talepleri için birleşmeli, örgütlenmeli ve bağımsız bir şekilde mücadele etmelidir.

Uluslararası örgütler ve muhalefet partileri seçim sonuçlarının doğrulanmasını talep ederken, hükümet hem askeri ve polis güçlerini hem de terörizm ve faşizmle mücadele bayrağını yükselten lümpen ve haydutlardan oluşan sözde "kolektifleri" kullanarak gösterileri bastırmak için derhal harekete geçti. Ölü, yaralı ve gözaltı istatistikleri hemen ortaya çıktı.

Bir sonraki adım, sokaklarda şiddeti kışkırtmak için suçlulara para ödemekle suçlanan muhalefet partisi liderlerinin takibata uğraması ve tutuklanması oldu. Aslında her iki burjuva cephesi de bu çatışmaları yönlendirmek için suçlular arasından adam devşiriyordu.

Hükümet, "anti-terörist" eylemlere ek olarak, seçim sonuçlarını savundu. Maduro, CNE'nin uzun süren sessizliği, muhalefetin çağrısıyla yapılan sokak eylemleri ve uluslararası örgütler ile hükümetlerin baskısı karşısında Yüksek Adalet Divanı Seçim Dairesi'ne oyların doğrulanması için başvurdu.

Seçimlerden bir hafta sonra ne muhalefet hile yapıldığına dair bir kanıt sundu ne de CNE Maduro'nun zaferine dair bir açıklama yaptı. Sadece sosyal ağlarda hükümetin görüşü ile dış destekle bir darbe ve terörü teşvik ettiği iddia edilen ve hükümet tarafından engellenen muhalefetin görüşü arasında "sanal" bir çatışma yaşandı. Ve bu medya kavgasında işçi sınıfının bağımsız siyasi tepki verme olasılığı engellendi.

"Hileye hayır, oylamada ifade edilen halkın iradesine saygı", burjuva demokrasisine ve sınıflar aracılığına bağlılığını açıkça ortaya koyan Troçkist oportünizmin sloganıydı. Venezüella'nın Stalinist "Komünist" Partisi, "anayasanın ve egemenliğin savunulması için halkçı-demokratik bir cephenin kurulması" çağrısında bulundu. Kendilerini sağa karşı bir sol olarak sunduklarını iddia eden oportünistler, aslında demokrasinin, parlamentarizmin ve anayasanın savunulmasını teşvik etmek için burjuvazinin tüm temsilcileriyle bir araya geliyorlar. Hileye karşı ve oy kullanma hakkını savunmak için atılan çılgınlıklar, burjuvazinin işçileri talepleri için mücadeleden, sınıf mücadelesinden ve anti-kapitalist devrimci yoldan uzaklaştırmasına izin vermektedir.

Bu arada hükümet, protestolar sırasında tutuklananların ve "terörist planlarla" ilişkilendirilenlerin kapatılacağı iki hapis hane inşa edileceğini duyurdu. Asker ve polis operasyonları şimdiden 2,000'den fazla tutukluyu buraya getirdi. Chavismo sözcüleri, sağ kanadın istikrarsızlaştırma planlarının grevleri ve iş bırakma eylemlerini de içerdiğini, böylece işçi mücadelelerini terörist planların bir parçası olarak göstererek bastırmanın zeminini hazırladıklarını açıkladılar. Bugün burjuva kesimlere sürüklediği kitlelere karşı kullanılan tüm bu baskı aygıtları, ücretliler sınıf bağımsızlıklarını yeniden kazandıklarında ve kapitalist sömürüye karşı seferberlik ve grevde birleştiklerinde proletaryanın karşısına burjuva devletin şiddetiyle çıkmaya hazırdır.

Güneşin Altında Yeni Bir Şey Yok

Yeni hükümet, ücretlileri düşük ücretler, işsizlik ve kötü sağlık ve kamu hizmeti koşullarına mahkum edecektir. Hükümet, hükümet yanlısı ve muhalif

partiler ve sendikal klikler, işçilerin ekonomik ve sosyal krizin nedenlerini ve söz konusu olan sınıfsal ve jeopolitik çıkarları anlamalarını engellemek için yalan propagandalarına devam edecektir.

Sendikacıların çeşitli klikleri, insanları hükümet yanlısı ya da muhalefet yanlısı farklı cumhurbaşkanı adaylarına oy vermeye davet etti. Sendika liderleri bu eylemleriyle bir kez daha kapitalist rejimin destekçisi ve patronların müttefiki olduklarını göstermiş oldular.

Krizden çıkışın tek yolu, seçimcilikten ve parlamentarizmden arındırılmış işçi seferberliği ve grevinden geçecektir.

Yeni cumhurbaşkanı, burjuvazinin ve emperyalizmin çıkarlarını yönetmeye devam edecek ve ulusal ekonominin savunulmasını üstlenecek bir hükümete liderlik edecektir. Övünülen ekonomik iyileşme ancak düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, güvensiz çalışma koşulları ve kısıtlanan sağlık ve kamu hizmetleri temelinde mümkün olacaktır. Yeni hükümet krizin yükünü işçilerin sırtına yıkmaya devam edecek ve ekonomik büyüme açıklamalarına çoğunluk için açıklık, sefalet ve işsizlik eşlik edecektir.

Şu anda beş kişilik bir ailenin tüm temel mal ve hizmetlere erişebilmesi için ayda en az 1.200 dolara (40.000 TL) ihtiyacı olduğu düşünüldüğünde, işçiler birleşmeli ve ücretlerde ve emekli maaşlarında önemli bir artış ve güvenli işyeri koşulları ve ortamları talepleriyle, bildirimsiz, asgari hizmetler olmadan ve süresiz olarak greve devam etmelidir.

Bu, işçilerin kendilerini bölünmüş ve hareketsiz tutan hain sendika, federasyon ve konfederasyon yönlendirmelerinin ötesine geçmelerini gerektirecektir. Gerçek sınıf sendikalarının mücadelesinin tam ortasında ortaya çıkması gereklidir. Bu yolda, şirketlerde ve işyerlerinde meclisleri, taban örgütlenmesini teşvik etmek önemlidir. Ancak her şeyden önce, işçiler yerel olarak örgütlenmeli, aktif, emekli ve işsiz işçileri şirketler dışında birleştirmeli ve bölgesel ve ulusal bir ağ oluşturmalıdır. Tüm bu taban örgütlenmeleri, işçilerin hangi sendikaya bağlı olduklarına, siyasi veya parti tercihlerine, milliyetlerine veya mesleklerine bakmaksızın birleştikleri birleşik sınıf sendikal

cephesini bir araya gelmelidir.

Oportünist partiler ve sendikacılar işçileri vatanı ve ulusal ekonomiyi savunmak için birleşmeye çağırırken, bu tek sendika cephesi daha yüksek ücretler, emekli maaşları ve işsizlere tam ücret için birlik teşvik etmelidir. Oportünistler ve sendikacılar sömürülenler ve sömürenler arasında birliği teşvik ederken, bu tek sendikal cephe işçi sınıfının yerli ya da yabancı, kamu ya da özel, ulusal ya da çokuluslu sömürücülere karşı birliğini teşvik etmelidir.

Ücretli işçilerin ve ezilen kitlelerin kapitalist sömürü nedeniyle yaşadığı tüm bu trajedilerin üstesinden ancak kapitalizmin yıkılması ve yerine komünist bir toplumun geçmesiyle gelinebilir. Yalnızca komünizm çılginca aşırı üretim, israf ve gezegenin ekolojisine yönelik sürekli tehdit rejimine son verecektir. Ancak bu asla demokrasi, oylama ve parlamentarizm yöntemleriyle başarılabilir. Sadece toplumu dönüştürebilecek tek güç olan Enternasyonal Komünist Partisi önderliğindeki işçi sınıfının iktidarı ele geçirmesiyle başarılabilir. Siyasi iktidarın ele geçirilmesi ve proletarya diktatörlüğünün kurulması, burjuva demokrasisine karşı dünya çapında işçi hareketi tarafından takip edilmesi gereken siyasi hedeflerdir. Tüm acil hak arama mücadeleleri bu siyasi doğrultuda birleşmelidir.

Fransa: Faşizm Hayaletine Karşı Demokratik Özgürlükler Efsanesi

Küresel ekonomik kriz karşısında sağcı ve aşırı sağcı partiler Batı'nın demokratik ülkelerinde ilerleme kaydediyor. Fransa'da Bayan Le Pen'in sözde aşırı sağcı partisi Ulusal Meclis'in Avrupa seçimlerindeki zaferi, hızla kaybeden Macron klanının meclisi feshetme ve önümüzdeki haftalarda yeni seçimlere gitme yönünde yıldırım bir karar almasına yol açtı. Bu da başka bir poker oyunu, ama küçük burjuvaların medyanın önünde faşizmin siyah paçavrasını sallarken tir tir titrediği bir oyun!

Seçmenler, TV ve radyo kanallarını ve ünlü yayınevlerini satın alan Bay Bolloré'nin çok uluslu şirketi tarafından desteklenen Le Pen klanının faşizmi

arasında kendilerini kaybetmek için gidebilecekleri adresler belli; ortada, kamu kurumlarına (eğitim, sağlık) yönelik hızlandırılmış saldırıları ve karmakarışık dış politikası nedeniyle artık yıpranmış olan Macron klanı; ve sol tarafta, Halk Cephesi etiketi altında sözde solcu partilerin bir karması, Bay Mélenchon'un partisi. Mélenchon'un partisi, Siyonizm karşıtlığı ve sorunlu militanların şiddetle temizlenmesiyle belirginleşen otoriterliği nedeniyle antisemitizmle suçlanıyor. Ve hepsinden önemlisi, finansörler hangi kampı seçecek? Bayan Binet'nin CGT'si (Genel Emek Konfederasyonu) de olaya müdahil oluyor ve özellikle de bazı militanlarının Ulusal Cephe'yi desteklediğini bilerek Ulusal Cephe'ye oy verilmemesi çağrısında bulunuyor! Fransız hükümetinin istikrarsızlığına gelince, bu kendi başına bir yönetim imkansızlığı değildir. İki yıl boyunca hükümete kalan Belçika örneği bunun tartışılmaz bir kanıtıdır.

Her taraftan yönetilen bu sorunlu ve sıkıntılı duruma yanıt olarak, Haziran 1926'da, Stalinizasyon sürecindeki bir parti olan Fransa Komünist Partisi'nin 5. Kongresine bir platform sunan ve üçüncü bölümünde Fransız sorunlarını ele alan akımımızın metnini alıntılıyoruz. Yıl 1926'ydı ve Fransa sağcı ve aşırı sağcı güçlerin yükselişiyle karşı karşıyaydı. Tarih tekerrür etmez ama egemen sınıfların kullandığı araçlar aynıdır!

"Parlamentar siyasi sistem mükemmel bir kapitalist sistemdir ve büyük burjuvazinin çıkarlarına başka herhangi bir sınıfın ya da toplumsal tabakanın çıkarlarından daha fazla karşılık gelir (...) Ulusal Blok ile Sol Blok [bir seçim koalisyonu] arasındaki parlamenter mücadeleyi büyük burjuvazi ile orta sınıflar arasındaki iktidar mücadelesi olarak gösteren şema yanlıştır, çünkü orta sınıflar bağımsız bir siyasi rejime sahip olamazlar ve parlamento, Marksist eleştiriye göre, farklı sınıfların güç kaybettiği ya da kazandığı bir mecra değil, aksine kapitalist burjuvazinin iktidarının uygulanması ve savunulması işlevine sahip bir organdır. Demokratik ve radikal partilerin parlamentodaki serbest oyunu siyasi olgusu, kapitalist sınıfın bir tür siyasi vazgeçişine değil, proleter sınıfa ve devrimci tehlikeye karşı eyleminin belirli bir aşamasına ve hızına karşılık gelir. Bu

aşamada, bu mücadelenin ana silahı, işçi sınıfı ideolojisinin, küçük burjuva çevrelerin orijinal ürünü olan, ancak gerçekte sadece parlamenter çoğunluğa değil, tüm devlet makinesinin başına sıkıca yerleşmiş olan egemen kapitalist sınıfın amaçlarına ve manevralarına karşılık gelen formüllere ve örgütlere tabi kılınmasıdır. Bu yöntem burjuvazinin tek mücadele yöntemi değildir ve ekonomik kriz derinleştikçe ve işverenlerin saldırısı şekillendikçe, siyasi alanda tam bir program değişikliği olması çok olasıdır.”

Ve faşizm konusuna gelince: Esas olan, faşist planın her şeyden önce proletaryaya ve sosyalist devrime karşı bir plan olduğunu ve bu nedenle saldırısını önleme ya da püskürtme görevinin işçilere düştüğünü anlamaktır. Faşizmi burjuva demokrasisine, parlamenter devlete, küçük burjuva katmanlara ve onların politikacılarına ve iktidarın dümenindeki partilere karşı bir haçlı seferi olarak görmek bir yanlıdır. Fransız durumunun ve perspektifinin yanlış şeması, faşist 'tehlike'ye karşı 'demokrasi' ve onun son kuklası Bloc des Gauches tarafından, devletin güçlerini ilk 'yasadışı' faşist güçlere karşı seferber ederek başlatılacak 'kutsal savaş'tan ibarettir. Bu fikre göre, proletarya sadece alarm vermeli, bu anti-faşist mücadelede 'inisiyatif' almalı - moda bir kelime -, Fransa'da faşizmin iflasını muzaffer hedefi olarak gören 'sol' bir hükümetin avantajlarını savunmak için diğerleriyle birlikte savaşmalıdır. Diğer eylemleri ve fetihleri sadece mücadelenin ikinci bir eylemi olarak, anti-faşist müttefiklerine - ama açık olalım, sadece olaydan sonra - iktidarı kendisi için fethetme art niyetini, diktatörlük iddiasını ortaya çıkarmasını sağlayacak sözde bir stratejinin etkisi olarak kendine bırakmıştır.

“Eğer faşizm Fransa'da bizi yakından tehdit ederse, bunun nedeni proleter devrimin aynı anda hem sağcı hem de demokratik olan burjuva Fransa'yı tehdit edecek olmasıdır. O anda orta sınıflar kuşkusuz bir rol oynayacaktır, ancak iki düşman sınıftan hangisi daha güçlü ve toplumsal yaşamı kendi tarihsel programına göre yenme ve yeniden örgütlenme yeteneğine sahip olduğunu kanıtlarsa onun yanında yer alacaklardır. Statükoyu savunmak ya da pozitif anti-kapitalizm yerine negatif anti-faşizmi ifade etmek, proletarya partisinden önce -neden önce? - proletarya partisini

popülerleştirmek bahanesiyle, böylesine belirleyici bir durumda sadece gericiliktir.”

Ve yine: “Kapitalizmin hem demokratik hem de faşist taktiklerinin ortak bir hedefi vardır: durumun ortaya çıkardığı tüm sorunlarda işçi sınıfının genel, tek eyleminden her şekilde kaçınmak: çünkü bu durumda burjuva devletin savunma silahları yetersiz kalabilir. İşçi sınıfının tek bir eylemi, karma ve hayali bir merkezi liderliğe sahip farklı siyasi örgütler ve hareketlerden oluşan bir bloğun sıradanlaşması değil, proletaryanın kategori ve zanaat ayrımı olmaksızın tüm kasaba ve köylerde mücadeleye girmesi anlamına gelir: bu hareket ancak onu gerçek bir devrimci partinin liderliği altında tek ve kesin bir programla canlandırmayı başarılırsa kazanabilir.

Bu kapitalist sonuca ulaşmak için Sol Blok, krizin keskin dönüşlerinin kitleler üzerinde yarattığı etkiyi zayıflatmak için yasal düzenlemeler yapmaktadır ve Sosyalist Partisi ile reformist CGT'nin yardımıyla proleter taleplerin ortaya çıkardığı çatışmaları yerelleştirmek ve yalıtılmak için elinden geleni ardına koymamaktadır.”

Başka söze lüzum yok!

Britanya: Genel Seçimler İşçi Sınıfının Çıkarına Değil

Birleşik Krallık Parlamentosu Genel Seçimleri için 4 Temmuz 2024 tarihinin açıklanması beklenmiyordu. Muhafazakar hükümetin, daha iyi ekonomik haberler ya da en azından nüfusun büyük bir kısmının yaşam maliyetini etkileyen büyüme ve enflasyonla ilgili daha az kötü haber gelmesi umuduyla sonbahara ya da daha sonrasına kadar bekleyeceği düşünülüyordu. Göstergeler bunun gerçekleşmesinin pek mümkün olmadığını gösteriyordu, bu nedenle çok az bir süre kala seçim çağrısı yapıldı. Muhafazakar hiyerarşi içinde büyüyen siyasi kriz, çok sayıda milletvekilinin batmakta olan gemiyi terk etmesiyle açıkça görüldü. Politikacılar ne vaat ederse etsin ve bir sonraki hükümeti hangi parti kurarsa kursun, vergilerin artacağı ve kamu harcamalarında kesintilere gidileceği artık giderek daha açık hale geliyor.

Tüm seçimlerde olduğu gibi, çeşitli açık kapitalist partiler, politikalarının insanları daha iyi duruma getireceği ve aynı zamanda sorumlu bir şekilde "maliyetlendirileceği" temelinde oy almak için yarışıyor. Yine de, bir sonraki Hükümette hangi parti yer alırsa alsın, ekonomik kriz yaklaşıyor - ve bir bütün olarak kapitalist sınıfın çıkarları doğrultusunda işçi sınıfının yaşam standartlarına saldırılar yapılacak.

Herhangi bir genel seçimde hangi çete kazanırsa kazansın, hükümetten milli ekonomiyi korumak için, milli ekonomi için hayati önem taşıyan ancak özel ellerde kârsız ya da verimsiz olan sanayilerin kamulaştırılması gibi önlemler alması istenecektir. Kapitalizmin çıkarları her zaman önce gelir. İşçi sınıfının bu mücadelede bir şampiyonu yoktur. İşçi Partisi tarihsel olarak, kısmen sendika fonlarının siyasi vergileriyle finanse edilen, işçi hareketinin siyasi kanadı olarak öngörülmüştür. Ancak örgütlü emeğin temsilcisi olarak kökenlerinden her zaman uzaklaşmış, yalnızca çatışan sınıf çıkarları gerçeğini gizleyen "ulusal çıkar" kurgusunu savunmuştur. Ara sıra devlet kontrolü ya da kamu mülkiyeti ima edilebilir, ancak bu asla işçi sınıfının çıkarları için değil, bu "milli çıkar", yani bir bütün olarak kapitalist sistemin ve özellikle de Birleşik Krallık'ın kapitalist milli çıkarları içindir. Bunların hiçbirinde sosyalizmin zerresi yoktur ve hiçbir zaman da olmamıştır. İşçi Partisi bir bütün olarak hiçbir zaman kapitalist toplumun altını oyacak bir şey yapmak istememiştir. Arada sırada çok gürültü çıkaran isyancılar olabilir. Bunlar partiye biraz güvenilirlik kazandırmaya hizmet etseler de sonunda ya hizaya çekilirler ya da sessizce kenara itilirler.

Gerçekten de İşçi Partisi, siyasi iklime bağlı olarak az ya da çok radikal görünme yeteneğine sahiptir. Sir Keir Starmer'ın liderliği altında, Muhafazakârlarla neredeyse aynı görünüyor. Reform için bir programı yok ve Corbynciler gibi sol eğilimli "güvenilmez unsurlardan" kendini arındırmış durumda. Muhafazakarların toplumun en yoksul kesimlerine saldırmak için Liberal Demokratlarla ortaklığa gittiği 2010-5 koalisyon hükümeti tarafından uygulanan en kötü sosyal yardım kesintilerinden bazılarını tersine çevirmeyi bile reddettiler. Blair liderliğinden bu yana İşçi Partisi kendisini giderek artan bir şekilde iş dünyasının partisi olarak pazarlamakta, çeşitli büyük

kapitalist işletmelere açıkça kur yapmakta ve onlar tarafından kur görmektedir.

Birçok sendika lideri ve İşçi Partisi aktivisti, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra toplumu yeniden inşa etmek için gerekli önlemleri alan 1945 İşçi Partisi Hükümeti'ni anarken gözyaşlarını tutamıyor. Ulusal Sağlık Hizmeti ve sosyal yardım reformları, 1948 yılına kadar resmen kaldırılmayan Yoksul Yasası Hükümleri üzerinde bir iyileştirmeydi. Ancak bunlar esasen işçi sınıfının işe geri dönebilecek kadar sağlıklı olmasını sağlamak ve ücretli kölelerin gelecek nesillerini yetiştirmek için uygulamaya konmuştu. Bunların hiçbiri sosyalist değildi ve işçi sınıfının kurtuluşuna yol açabilecek hiçbir şey ortaya koymuyorlardı.

Gerçek şu ki, 1945'in ya da İşçi Partisi'nin daha sonraki seçim zaferlerinin aksine, artık çok az insan reform vaatlerine kanıyor. Sonuç olarak, insanları seçim tartışmalarına dahil etmek ve bu tartışmalarla ilgilenmelerini sağlamak için her kesimden baskı yapıyor. Hayal kurmadan ya da burnunuzu tutarak da olsa birilerine oy verin, çünkü ülkenin geleceği tehlikede olabilir. Burjuva medyasının tüm yelpazesi, örneğin 6 Haziran'daki D-Day yıldönümünü, halkı demokrasiyi korumak için, oy verme "hakkınızı" korumak için binlerce kişinin öldüğüne ikna etmek için kullandı (ne de olsa hiçbir şey işçileri vatanseverlik kadar oy vermeye ikna edemez). Öyle ki Başbakan Sunak D-Day (Normandiya Çıkartması yıldönümü) kutlamalarından erken ayrıldığında muhalefet partileri yaygara kopardı ve Başbakan'ın kendisi de "muhakeme hatası" nedeniyle özür diledi.

Seçimler Hiçbir Şeyi Düzeltmez!

Hiçbir seçim kapitalist ekonominin gidişatını değiştiremez (ekonomik göstergelerin en yüzeysel ve kısa vadeli hareketleri dışında, yatırımcıların gelen yönetimin devlet olan gemiyi kapitalist sınıfın çıkarları doğrultusunda yönlendirme becerisine duydukları güvene dışında). Kapitalizmin büyüyen krizi nedeniyle işçi sınıfının karşı karşıya kalacağı saldırılar, verilen sözlere ve parti aidiyetine bakılmaksızın, hangi hükümet seçilirse seçilsin uygulanacaktır. Parlamento üyeleri, kapitalizmin çıkarlarını gözetmek üzere Devlet tarafından istihdam edilmektedir. Bunun karşılığında,

sistemi itibarsızlaştıran açık bir yolsuzluk olarak algılanmadığı sürece, kendi yuvalarını kurmalarına izin verilir. Bu arada toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfının sömürülmesi, Downing Sokağı 10 Numara'da (İngiliz Başbakanlık konutu) kim oturursa otursun devam edecektir.

İşçi sınıfı bunu içgüdüsel olarak biliyor ancak henüz iktidarı kendi eline almak için bir sonraki adımı atmadı.

İşçi sınıfı bu dünyayı her gün yeniden yaratıyor. Bu nedenle, işçi sınıfı sömürünün, yoksulluğun, çılgın ekonomik krizlerin ve savaşların olmadığı daha iyi bir dünyanın gelmesini dört gözle bekleyebilir. Göç konusunun damgasını vurduğu bu seçimde, işçi sınıfı milli sınırların olmadığı ve milyonlarca işçinin iş aramak için göç etmek zorunda kalmadığı bir dünyayı da dört gözle bekleyebilir. Ancak bu, kapitalizmin yıkılması ve yerine insanların yeteneklerine göre verdiği ve ihtiyaçlarına göre aldığı komünist bir toplumun geçmesiyle mümkün olabilir. Komünizm, dünya çapındaki çılgın aşırı üretim, israf ve gezegenin ekolojisine yönelik sürekli tehdit rejimine son verecektir. İnsanlığın gerçek ihtiyaçlarını karşılayacak rasyonel üretim, kapitalizmin sürdürülebilirlikle ilgili mevcut "yeşil yıkama" gevezeliği olmaksızın, gezegenin kaynakları dahilinde olacaktır.

Komünizm yoksulluğu ve savaşı sona erdirecektir. Ancak bu, kısmen ya da tamamen, herhangi bir partiye - özellikle de sahte bir şekilde komünist ya da sosyalist olduğunu iddia edenlere - oy vererek asla başarılamaz. Bu ancak toplumu dönüştürebilecek tek gücün, yani Enternasyonal Komünist Partisi'nin önderliğindeki işçi sınıfının iktidarı ele geçirmesiyle başarılabilir.

Evolution Gürcistan'da Grev

Temmuz ayında Kafkas ülkesi Gürcistan'da, dünya çapında faaliyet gösteren ve yerleşik ve çevrimiçi kumarhanelerde hizmet sunan İsveçli Evolution şirketi tarafından istihdam edilen 1.700 işçi greve gitti. Şirketin 16,000 çalışanı var ve Gürcistan yaklaşık 7,000 ile en fazla çalışana sahip ülke.

Şirket kötü çalışma koşullarıyla biliniyor. Ücretler minimum 800 Lari (1995 yılında eski SSCB Dışişleri Bakanı Eduard Shevardnadze hükümeti tarafından uygulamaya konulan Gürcistan para birimi) ile maksimum 1,000 Lari arasında değişiyor ve bu da ancak ek zaman ve sağlığın feda edilmesi gereken ikramiyelerin alınmasıyla elde edilebiliyor. Resmi olarak belirtilen ortalama maaş 1,100 Lari'dir (bugünkü kurla yaklaşık 14,000 TL). Ücret durumu son yıllarda enflasyon nedeniyle daha da kötüleşmiştir. İşyerinin sıhhi koşulları da aynı derecede kötüdür. Orta ve üst düzey yöneticilerin muamelesi de bu durumla uyumludur: grevden önce, yöneticilerin ırkçı, cinsiyetçi yorumlarını gösteren ve işçilerle görüşleri ve hatta sağlıkları hakkında şakalar yaparak alay ettikleri sohbetlerin ekran görüntüleri dolaşıma sızdı.

İşçiler, şirkette iki yıl kadar önce kurulan Evo Sendikası adlı bir sendikada örgütlüler; bu sendika, ağırlıklı olarak tarım sektöründeki işçileri örgütleyen ancak son zamanlarda genç ve enerjik bir lider olan Giorgi Diasamidze'nin önderliğinde diğer sektörlerde de yayılan Emek adlı bir sendika federasyonunun parçası. İşçi Partisi 2018'den bu yana çoğu zaman zaferle sonuçlanan birçok greve öncülük etti.

Emek, 1991 yılında SSCB'nin dağılmasıyla elde edilen ulusal bağımsızlığın ardından 1992 yılında kurulan Gürcistan Sendikalar Konfederasyonu'nun (GTUC) bir parçasıdır. İşçi sınıfının çıkarlarını savunmak yerine onları şirketlerin ve genel olarak kapitalizmin çıkarlarına teslim eden, sözde sosyalist eski rejimin devlet sendikacılığı geleneğini sürdürmektedir. Beş kez seçilen Irakli Petriashvili tarafından bizzat yönetilen yozlaşmış bir örgüttür. 250,000 üyesi olduğunu iddia etmektedir.

Evo Sendikası çeşitli taleplerde bulunmuştur. Bunların başlıcaları: yüzde yüz ücret artışı; ücretlerin enflasyona sabitlenmesi; Tiflis'teki ana işyerinde daimi bir reviz; gıda kuponları ve sağlıklı gıda; ve adet döneminde ücretli izin.

Başlangıçta sendika grev çağrısı yapmak için yasal süreci izledi ve uyuşmazlığı iş mahkemesinde çözmeye çalıştı. Arabuluculuk sürecinin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından, 12 Temmuz'da başlayan

grevi ilan etti.

Diğer sendikalar, özellikle GTUC dışında kurulmuş olanlar, mevcut grevcilerle aktif bir şekilde dayanışmalarını ifade ettiler. En aktif olanı, geçen yıl İtalyanca, İngilizce ve Türkçe yayınlarımızda (il Partito Comunista s. 420, the Communist Party s. 51, Komünist Parti s. 3) haberini yaptığımız büyük bir mücadeleye girişen, militanları grevcilere yiyecek ve su da dahil olmak üzere sürekli yardım eden ve sendikaya daha agresif ve kararlı adımlar önerme konusunda yoldaşlarımıza destek veren teslimatçılar sendikası oldu.

Grevin başlangıcı biraz tereddütlüydü, örneğin özel sohbetlerinde işçilere yönelik hakaretlerin dolaşıma girmesinden kaynaklanan yönetim davranışının kınanmasının tam etkisine izin vermedi. Örgütlenme çalışmalarına sadece 4-5 sendika militanı katılmıştı ve bu yeterli değildi.

Grev başlar başlamaz şirket, Gürcistan'daki faaliyetlerini durduracağına dair söylentiler yaymaktan, işyerlerinin girişlerindeki sendika stantlarının etrafına çitler yerleştirmeye kadar çeşitli karşı önlemler aldı.

1 Ağustos'tan bu yana sendikal eylemler daha da keskinleşti ve işyeri girişlerinin önünde oturma eylemleri düzenleyerek, içeri girmek isteyenleri tel örgülerin üzerinden tırmanmaya zorladı. Burjuva sol partilerin bazı üyeleri bu karara karşı çıkarak bunun "işçileri böleceğini" iddia etti. Aksine, eylem başarılı oldu ve daha fazla işçiyi işe gitmekten vazgeçirdi. Grevin zirvesinde 1.700 işçi greve katıldı, ancak toplamda 4.600 civarında olan diğer pek çok işçi greve katıldıklarını ilan etmemekle birlikte, sendikayla birlikte hareket ederek, izin isteyerek ya da hastalık izni olarak işe gelmedi.

Şirket 3 Ağustos sabahı, sendikanın yasadışı bir şekilde binayı bloke ettiğini ve içeri girişe izin vermediğini; Ağustos ayı boyunca greve katılmayan işçilere daha kolay ikramiye vereceğini; her vardiyaya katılım için 20 Lari ek ödeme yapacağını ve her grev vardiyası için bir uyarı uygulayacağını (3 uyarıdan sonra işçi işten atılır) ilan etti.

Bu açıklamanın ardından 600 vardiyalı işçiyi toplayarak onları oturan grevcilerin zincirini aşmaya ve hatta onları ezmeye çağırdı. Ancak, yönetimin bu küstahlığı geri tepti: sadece yaklaşık on kişi içeri girdi. Şirket ayrıca işçilere saldıran ve bir işçiyi acillik eden bir düzine yeni güvenlik görevlisi işe aldı. Ancak güvenliklerin çoğu aslında işçilerin tarafını tuttu, şirket emirlerine yavaşça ve isteksizce, temelde etkisiz bir şekilde itaat etti.

Bu başarısızlığın ardından şirket, işletmeyi kapatma ya da küçültme tehdidini yeniden yaydı. Tüm işçilere bir e-posta göndererek, çalışmaya devam etmek istiyorlarsa bir form doldurmalarını istedi. Ardından 3 Ağustos'taki gece vardiyasını ve 4 Ağustos'taki sabah vardiyasını iptal etti. Kısa bir lokavt. Ardından faaliyetler düşük bir tempoda da olsa yeniden başladı. Bu eylem, Ağustos ayı başında zirveye ulaşan grev morali üzerinde olumsuz bir etki yaratmaya başladı.

8 Ağustos'ta şirket, Tiflis'te açıkça şiddet yanlısı olmalarıyla bilinen "Zonder Tugayı" adıyla bilinen kulüp ve festival fedailerini güvenlik görevlisi olarak işe aldı. İlk eylemleri Evolution'ın idari binası önünde yapılmakta olan grev komitesi seçimlerini engellemeye çalışmak oldu.

O andan itibaren sendika liderleri her türlü burjuva partisinden ve siyasetçiden yardım istemeye başladı. Genel olarak, grevin gerilemesine liberal olarak tanımlanabilecek, sınıf mücadelesi yöntemleriyle ilgili olmayan, etkisiz ve bireysel karakterli eylemleri teşvik ederek tepki gösterdiler.

13 Ağustos'ta birkaç sendika militanı açlık grevine başladı. Yoldaşlarımız işçileri böyle bir girişimde bulunmaktan vazgeçirmeye çalıştılar ve diğer işçileri de mücadeleye dahil etmeyi önerdiler, ancak dikkate alınmadılar.

15 Ağustos'tan bu yana, hangi girişlerin tutulacağı şirkete ve polise bildirilmeden "sürpriz" oturma eylemleri yapılmasına karar verildi. Şirket ek korumalar işe alarak sayıyı 150'ye çıkardı.

19 Ağustos'ta sendika lideri, şirketin işçilerin taleplerine yanıt vermemeye devam etmesi halinde o akşam saat 20:00'de sendikanın bir gösteri düzenleyeceğini ve yolu kapatacağını belirtti. Polis derhal saat 18:00'de olay yerine sevk edildi ve sayıları grevcilerin ve dayanışma işçilerinininkiyle eşleşti. Polis, yolu kapatmaları halinde işçileri tutuklayacakları uyarısında bulundu ve sendika eylemden vazgeçti.

Bu gelişme grevciler arasında mücadelenin gidişatına ilişkin bazı hoşnutsuzluklar yarattı.

Şirket ilk darbelerden sonra toparlandı ve grevcilere karşı önemli miktarda kaynak harcayarak işçiler arasında anlaşmazlık tohumları ekti ve grevcilerin yanında yer alan herkesin moralini bozdu. Grev karşıtı propaganda, grevci işçileri marjinalleştirmeyi, grevi haksız yere hoşnutsuz ve medeni olmayan bir grup çalışanın bireysel bir tercihi olarak sunmayı amaçladılar. Sahte sosyal medya hesapları ve sermayenin profesyonel uşakları, dezenformasyon yayan ve etkili oldukları kadar aptalca argümanlar kullanan, hakim ideolojiyi yankılayan "influencer" hala grevcileri hedef alıyor, dürüstlüklerine saldırıyor, onları başkalarının çalışma hakkını ihlal eden ve işçi arkadaşlarına karşı hareket eden yalancılar ve baş belaları olarak resmediyorlar. İşçilerin gönüllü ve amatör eylemleri şirketin sosyal medya propaganda makinesiyle rekabet edemiyor ve ne yazık ki günün sonunda işçi karşıtı dezenformasyon çabaları grev yanlısı propagandadan daha fazla sonuç veriyor ki grevcilerin kaynak yetersizliği göz önüne alındığında bu doğal. İşçilerin mücadelesinin gücü dezenformasyonla savaşmakta değil, mücadeleyi genişletmede, şirketler ve kategoriler sınırlarının ötesine yaymakta yatar. Tek bir şirkette kilitlendiğinde, en kararlı mücadele bile günden güne yıpranır ve yenilir. Bu amaçla, grevin tek bir işletmeyle sınırlandırılmaması için şimdiden iyi bir hazırlık yapılmalıdır.

7 Eylül'de "Zonder tugayları" grevcilerin çadırlarını darmadağın ederek sandalyeleri, masaları ve diğer aletleri alıp götürdüler.

Eylül başından bu yana, mücadelenin yürütülme biçimine ilişkin rahatsızlığın yaygınlaşması üzerine örgütlenme grubu genişletildi. Grevi canlandırmak için 21 Eylül'de bir seferberlik günü ilan edildi. Sınırlılıklarına ve kusurlarına rağmen, grev beklenenden daha iyi geçmektedir, diğer sendikaların militanlarıyla daha yakın temas kurulmasını sağlamıştır ve Gürcistan'daki işçi sınıfı mücadelesinin devamı için önemli dersler içermektedir.

Brezilya: Kamu Çalışanlarının Grevi 40 Günü Geçti

Sosyal güvenlik çalışanlarının merkezinde yer aldığı kamu çalışanlarının grevi 10 Temmuz'da başladı. Lula hükümeti, Başsavcılık aracılığıyla Yüksek Adalet Mahkemesi'nden kamu çalışanlarının grevini askıya almasını istedi ve dünyanın dört bir yanındaki hükümetlerin kullandığı argümanla işçilerin toplum için temel hizmetleri felce uğratamayacağını savundu. Buna ek olarak Brezilya hükümeti grevcilerin maaşlarından grev günlerine ait kayıpları keseceğini açıkladı.

İşçiler daha iyi çalışma koşulları ve ikramiyelerin temel maaşlarına dahil edilmesini talep ediyor. Hükümet ise 2025 yılı için %9 ve 2026 yılı için %9 olmak üzere %18'lik bir ayarlama önerisi sundu. Ücret artışı yerine ikramiye talebi, sendika liderliği açısından işverene verilen bir taviz anlamına gelse de, taleplerin karşılanması için bir mücadele biçimi olarak ülke çapında bir grevin ele alındığını belirtmek önemlidir.

Bu mücadeleye sağlık, sosyal güvenlik ve sosyal yardım çalışanları sendikaları da katılarak 23 eyalette bulunan Ulusal Sosyal Güvenlik Enstitüsü'ne bağlı 400'den fazla Sosyal Güvenlik kurumunu felce uğrattı. Hükümet bu yıl kamu harcamalarının Sosyal Güvenliğe giden kısmında 9 milyar real tasarruf sağlamayı umuyor. 2025 yılına kadar zorunlu harcamalarda 25.9 milyar R\$'lık bir kesintiye gidileceği vaat ediliyor. İşçilerin grevi burjuva hükümetinin planlarında bir gerilemeyi temsil ediyor. Lula hükümeti "işçi yanlısı" ve "sendika yanlısı" olduğunu iddia ederken, sosyal güvenlik işçilerinin grevini bastırıyor.

Temmuz ayı sonunda, Limanlar ve Havaalanları, Madenler ve Enerji, İletişim, Bölgesel Kalkınma, Sağlık ve Kültür alanlarındaki kamu çalışanları 31 Temmuz ve 1 Ağustos tarihleri arasında 48 saatlik bir genel greve katıldılar ve Gayri Safi Yurtiçi Hasıla'nın (GSYİH) %60'ını temsil eden liman, havaalanı, elektrik, su ve diğer hizmetlerin denetimi gibi ekonomi için temel hizmetleri kesintiye uğrattılar.

Hükümetin ücret teklifleri son yıllarda biriken enflasyon kayıplarını karşılamamaktadır. Brezilya Merkez Bankası'na göre, Ocak 2017'den Haziran 2024'e kadar enflasyon %71,84 olarak kaydedilirken, aynı dönemde Gıda Tüketici Fiyat Endeksi %45,35 arttı. Hükümetin teklifi, Ocak 2025 ve Nisan 2026 olmak üzere iki takside bölünmüş kariyer pozisyonları için %21.4'e kadar ve Özel Görev Planı (PEC) için %13.4'e kadar bir artışı.

Kuzeydoğu eyaletlerinin çoğunda (Bahia, Pernambuco, Maranhão, Sergipe, Alagoas ve Paraíba) işçiler sendikaların desteğiyle örgütlendi. Her eyalette işçilerin katılımını teşvik etmek için Grev Komiteleri oluşturuldu.

Genel anlamda greve destek işaretleri vardı. Grev komitesi başkenti, metropol bölgesini ve iç kesimlerdeki şehirleri kapsayan bir eylem takvimi oluşturdu. Etkinliklerin ve işyeri ziyaretlerinin yanı sıra uzaktan çalışan işçilerle temasın yoğunlaştırılmasına ek olarak sendika, çalışanlarla konuşmak ve grevle ilgili şüpheleri gidermek için internet üzerinden canlı yayınlar gerçekleştirdi.

Lula hükümeti, Ulusal Sosyal Güvenlik Enstitüsü çalışanları ile Bolsonaro hükümeti arasında imzalanan grev anlaşmasını ihlal ettiği gerekçesiyle Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) nezdinde ihbar edildi. Şikayet başvurusu geçtiğimiz Cumartesi günü (17/8) São Paulo Sosyal Güvenlik ve Sosyal Yardım Çalışanları Sendikası tarafından yapıldı.

Grevciler geri adım atmadı ve Yönetim ve İnovasyon Bakanlığı tarafından bu hafta gönderilen iki anlaşma teklifini reddetti. Hükümetin önerileri performans primlerinin arttırılmasına odaklanmış durumda ancak taban maaşta herhangi bir değişikliğe gidilmiyor.

Hükümetin teklifinin kabul edilmesi halinde, işçilerin gelirlerinin en az %75'i ikramiyelerden oluşacak.

İhanet Pusuda Bekliyor

Sendika liderlerinin hükümetin diyaloga girme konusundaki isteksizliğinden şikayet etmelerinin ardında, işverenle uzlaşma temelinde grevi yavaşlatma ve durdurma niyeti yatmaktadır. Ancak, işçiler mücadeleye etme isteklerinde birleşmiş durumdadır.

Sendika yönetiminin ihanetinde ilk kırılma 29 Ağustos Perşembe akşamı Sosyal Güvenlik Bakanlığı çalışanlarının Kamu Hizmeti Yönetimi ve İnovasyon Bakanlığı temsilcileriyle bir anlaşma imzalamasıyla yaşandı. Anlaşma, maaşların dilimlere halinde arttırılmasını, farklı kademelerdeki kariyerlerin yeniden yapılandırılmasını, önceki müzakerelerde mutabık kalınan hususların yerine getirilmesini ve diğer ücret dışı konuları öngörüyor. Lula (İşçi Partisi) hükümeti Ulusal Sosyal Güvenlik Kurumu çalışanlarıyla bir anlaşmaya vardığını duyurmakta gecikmedi.

Hainler bunun grevin sonu anlamına geldiğini düşündüler ancak anlaşma sadece Central Unitaria de Trabajadores'e (Merkezi İşçi Birliği) bağlı Ulusal Sosyal Güvenlik İşçileri Konfederasyonu tarafından imzalandı. Diğer sendikalar tarafından temsil edilen Ulusal Sosyal Güvenlik Enstitüsü çalışanlarının çoğunluğu hükümetin yeni teklifini kabul etmedi. Ulusal Sağlık, Çalışma, Sosyal Güvenlik ve Sosyal Yardım Çalışanları Sendikaları Federasyonu ve Federal Kamu Sağlık ve Sosyal Güvenlik Çalışanları Sendikası (Sindsprev) gibi sendikalar anlaşmanın geçerliliğini tanımıyor. Bu iki sendika sosyal güvenlik çalışanlarının çoğunluğunu temsil etmektedir.

Mücadele Devam Ediyor

Ulusal Grev Komitesi grevin devam edeceğini bir kez daha teyit etti. "Grevin güçlendirilmesi ve ülke geneline yayılması elzemdir!"

Grev 40 günü aşkın bir süredir devam ediyor ve temel ücrette önemli bir artış talebi etrafında birleşen hem kamu hem de özel sektördeki diğer alanlardan işçileri

de kapsayacak şekilde genişletilmesi düşünülmeden ilerleyemeyeceği bir noktaya ulaştı. Ulusal Sosyal Güvenlik Enstitüsü işçileri, genel grevi teşvik ederek ve işçi mücadelesinde güçlerini birleştirmek için bölgesel sendikalar arası toplantılar düzenleyerek taban örgütlenmelerini, ajitasyon ve propagandalarını güçlendirmek zorunda kalacaklardır. Ulusal Sosyal Güvenlik Enstitüsü işçilerinin mücadelesinin yalıtılması, ileri sürülen taleplerin gerçekleştirilmesi yönündeki ilerlemelerini riske atmaktadır. Meclisteki işçiler sağlam durmalı ve patron-hükümete karşı daha büyük baskı eylemleri üzerinde anlaşmalıdır.

Marksizm Işığında Kürt Sorunu – İkinci Bölüm

Paris Kürt Enstitüsü tarafından hazırlanan harita, hiçbir zaman kurulamayan Kürt devleti için zaman içinde önerilen sınırları göstermektedir ("Le monde diplomatique").

Şeyh Ubeydullah'tan (1879) Şeyh Said'e (1925) Kürt İsyanları

Kürt beyliklerinin 19. yüzyılın ikinci yarısında yıkılmasıyla, Osmanlı devleti Kürdistan topraklarını zengin tüccarlara, yerel bürokratlara ve şeyhlere yani siyasi otoriteye sahip din âlimlerine yeniden dağıttı. Bu sonuncular, kendilerine verilen topraklara müritlerinin başışları da eklenince kısa sürede en zengin toprak ağaları haline geldiler. Böylece Kürdistan'da çok güçlü siyasi liderler haline geldiler ve bazıları nüfuzlarını kullanarak kendilerinden önceki aristokrat isyancıların aksine aslında milliyetçi fikirlere öncülük etmeye

başladılar.

Şeyh Ubeydullah Nehrî bu liderlerin en önemlisiydi. Eskiden beyliklere ait olan Botan, Behdinan, Hakkari ve Ardalan'ı elinde tutan bu lider, İran ve Osmanlı hükümetlerinin Kürtlerin gelişimini engelleyen sülükler olduğuna inanıyordu. Şeyh Ubeydullah, Kürtler için tek yolun İran ve Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Kürt topraklarının birleştirilmesinden oluşan birleşik bir Kürdistan'ın kurulması olduğuna inanıyordu. Bir şeyh olmasına rağmen Ubeydullah'ın Kürdistan'ı İslamlaştırmak gibi bir niyeti yoktu ve isyanını destekleyen Hıristiyanlarla iyi ilişkiler kurdu. Ubeydullah'ın güçleri İran ve Osmanlı İmparatorluğu'na karşı aynı anda savaştı ve yenildiler, ancak şeyh idam edilmek yerine sürgüne gönderildi, bu da onun etkisinin bir kanıtıdır. Elbette Ubeydullah'ın hareketini yöneten bir Kürt burjuvazisi değildi, çünkü kapitalizm henüz Kürdistan'a doğru dürüst yayılmamıştı. Ancak isyan feodal düzene geri dönüşü değil, ancak kapitalist bir yol izleyebilecek bağımsız bir ulusun oluşumunu öngördüğünden, Şeyh Ubeydullah ve takipçileri pekala ilerici olarak tanımlanabilir.

Kürt ulusal hareketi Şeyh Ubeydullah isyanı ile doğru ancak modern bir biçimini ancak 20. yüzyılın başında aldı. Yeni hareketin merkezi Kürdistan'dan ziyade İstanbul olacaktı ve liderleri Sultan Abdülhamid'in baskıcı saltanat yıllarını Jön Türklerin burjuva devrimcileri ve reformcularıyla birleşerek geçirecekti. Meşrutiyetin ilan edildiği ve İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin iktidara geldiği 1908 devriminin ardından Kürt milliyetçileri çok sayıda örgüt kurmaya başladı: Kürt İlerleme ve Terakki Cemiyeti, Kürt Kültürünü Yayma Cemiyeti ve bir öğrenci organı olarak Kürt Ümit Cemiyeti 1908'de kuruldu. 1910'da kurulan ve tüm Kürt liderlerin üye olduğu Kürt İstiklal Cemiyeti bunu izledi. Kürt milliyetçiliğinin örtük olmaktan ziyade açık bir şekilde siyasallaşan yeni dalgası daha sonra Kürdistan'a yayılmaya başladı. Diyarbakır, Musul ve Bağdat gibi şehirlerde Kürt kulüpleri kuruldu. Yıllarca süren propaganda, on binlerce Kürdün katıldığı imza kampanyaları ve silahlanmanın ardından Kürt milliyetçileri Doğu Anadolu'da Bitlis'te, liderleri arasında genç Simko Şikak'ın da bulunduğu bir isyan girişiminde bulundular. Bu yeni nesil Kürt milliyetçi

liderlerin önemli bir bölümü, yoksul beylerin çocuklarından oluşan Kürt orta sınıfından geliyordu. Dolayısıyla Fransız Devrimi'nden olduğu kadar önceki yüzyıldaki Kürt direnişlerinden de etkilenmişlerdi.

Sultan Abdülhamid, Şeyh Ubeydullah isyanının bastırılmasından yaklaşık on yıl sonra, 1890'da Türk, Çerkez ve Araplarla birlikte önemli sayıda Kürdü Hamidiye süvari alaylarında örgütlemişti. Bu alay özellikle 2. Abdülhamid döneminde ve 1. Dünya Savaşı sırasında Ermenilere ve diğer Hıristiyanlara yönelik katliamlarda etkili olmuş ve devlet ile Kürtlerin bir bölümü ve diğer Müslüman nüfus arasında güçlü bağlar kurulmasına hizmet etmişti. Birinci Dünya Savaşı'nın ardından Anadolu'nun çeşitli bölgeleri İtilaf Devletleri tarafından işgal edildi ve Osmanlı İmparatorluğu, Mustafa Kemal'in Ankara'daki milli devrimci hükümetine karşı İstanbul'da liberal Hürriyet ve İtilaf Partisi tarafından yönetilen kukla bir hükümete indirildi.

Mustafa Kemal, Ermeni soykırımını "utanç verici bir eylem" olarak tanımlayarak, başlangıçta İttihat ve Terakki Hükümeti'nin savaş sırasındaki eylemleriyle arasına mesafe koymuştu. Dahası, İstanbul hükümeti gibi o da 1921 Anayasası ile özerklik vaat etmiş ve bunun özellikle Kürtler için geçerli olacağını söylemişti. Bu politikalar Türk milliyetçi hareketinin zaferinden sonra hızla revize edilecek, 1924 Anayasası "Türkiye'de din ve ırk farkı gözetilmeksizin vatandaşlık bakımından herkese "Türk" denir" diyecekti. Yine de Kürt liderler bir süre için İstanbul ve Ankara hükümetleri arasında bölünmüş durumdaydı.

Sevr Antlaşması Kürtlere bir devlet vaat ediyordu. Daha önce yazdığımız gibi ("Comunismo", 1991):

"İngiltere, Araplara yaptığı'nın aksine, birkaç yıl önce verdiği sözü tutmaya meyilli görünüyordu. Büyük güçleri Kürdistan'ın bağımsızlığını istemeye iten temel neden, SSCB ile Türkiye arasında bir "güvenlik kuşağı" oluşturma arzusuuydu. Avrupalı güçler sosyalist devrimin genişlemesini önlemek istiyorlardı ve SSCB'ye ve diğer halklara karşı kullanabilecekleri feodal, geri kalmış bir tampon devlet, Kafkasya'daki Sovyet petrol kuyularının yakınında potansiyel bir stratejik nokta yaratmayı amaçlıyorlardı.

"Sevr Antlaşması (Ağustos 1920) iki maddede bir Kürt Devleti'nin kurulmasını öngörüyordu, ancak bugünkü Türkiye sınırları içinde ve sınırlı egemenliğe sahip birkaç bölgeye indirgenmiş olarak, galip sömürgeci güçlerin yararına olacaktı. Bu, en verimli ve özellikle petrol zengini Kürt topraklarını kontrol altında tutmak isteyen İngiliz emperyalizminin alçakça bir cömertliğiydi. Aslında, kadim Musul vilayeti, Kemalist Türkiye'nin yaygaralarına rağmen, şüphesiz Kürt topraklarının bir parçası olmasına rağmen, 1925 yılında Milletler Cemiyeti tarafından kesin olarak Irak'a, yani İngiltere'ye verildi..."

Ancak Sevr Antlaşması hiçbir zaman uygulanmadı. İmzacılardan biri olan Osmanlı hükümeti hükmünü kaybetmişti ve Ankara'daki Millet Meclisi, Türkiye'yi Batılı güçlerin bir sömürgesi haline getirecek olan anlaşmayı onaylamadı..."

Kürt halkının, her birinde milli bir azınlık oluşturacakları çeşitli devletler arasında bölünmesi, sonraki yıllarda son derece olumsuz sonuçlar doğurdu. Milliyetçi hareketler farklı ve çoğu zaman birbirine zıt yollar izlemeye başladı, hatta birbirlerine silahla karşı çıkma noktasına geldiler. Yine de birçok Kürt milliyetçisi, özellikle de gerici olanları, emperyalist güçlerin kendileri için öngördüğü rolü oynamaktan memnundu.

Birinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru, Şeyh Ubeydullah'ın oğlu ve Kürt Terakki ve İlerleme Cemiyeti'nin eski üyesi Abulkadir Ubeydullah'ın önderliğinde yeniden örgütlenen bazı Kürt milliyetçileri kendilerine Kürdistan Teali Cemiyeti (KTC) adını verdi. Yeni kurulan örgüt, 1918 yılının sonlarına doğru Kürt özerkliği için Hürriyet ve İtilaf Fırkası ile anlaşmaya varmakta gecikmedi. Örgüt 1920 yılında şu çağrını yapacaktı: "Kuvayı Milliye'ye aldanmayınız! Onlar Bolşeviklerin başını taşıyan vatansız serserilerdir. Hilafet ve Monarşiye bağlılıktan vazgeçmeyiniz". Böylece Kürdistan Teali Cemiyeti tamamen Antant yanlısı, yani savaştan galip çıkan emperyalist cepheden yana bir pozisyon aldı.

KTC, çok uluslu Erzincan işçi ve köylü şurasının Kürt liderlerinin de katıldığı 1921 Koçgiri isyanının siyasi çizgisine hakim oldu. Koçgiri isyancılarının talepleri,

Sevr Antlaşması'nda Batılı güçler tarafından Kürtlere vaat edilen ve KTC ile Hürriyet ve İtilaf Partisi tarafından kabul edilen özerk statünün tanınmasının ötesine geçmedi. İsyân, "zo diyenleri (Ermenileri) yok ettik, lo diyenleri (Kürtleri) de ben yok edeceğim" diyen Nureddin Paşa liderliğindeki Kemalist güçlerin gerçekleştirdiği katliamla sonuçlandı. Koçgiri İsyânı'nın bastırılmasının ardından KTC geriledi ve bir daha asla bir örgüt olarak öne çıkmayacaktı.

Simko Şikak, Doğu Kürdistan'da iktidarını tesis etmek için birkaç bin Süryani'yi öldürdükten sonra 1918'de İran'a karşı bir isyan başlattı. 1922 yılına gelindiğinde, isyanın Mustafa Kemal tarafından desteklendiği ve Şikak'ın bağımsız Kürdistan'ın kuruluşunu ilan ettiği iddia edilse de, isyanı uzun ömürlü olmadı ve Pers güçleri tarafından bastırıldı. Şikak daha sonra, 1919'da Güney Kürdistan'ı yöneten İngilizlere karşı isyan eden, sürgüne gönderilen ve döndükten sonra 1922'de kendisini Kürdistan Kralı ilan eden Mahmud Barzancı'yı destekleyecekti. Barzancı'nın krallığı 1924'te İngilizler tarafından yenilgiye uğratılana kadar sürdü. Kısa bir süre sonra Simko Şikak Doğu Kürdistan'da başka bir isyan girişiminde bulundu ve bir kez daha başarısız oldu. Güney Kürdistan'a kaçan Şikak, bir müddet sonra İran hükümeti tarafından affedildi ve İran'a döndükten kısa bir süre sonra öldürüldü. İdeolojik geriliklerine rağmen, bu dönemde Doğu ve Güney Kürdistan'daki isyanlar, özerklikten ziyade bağımsızlık peşinde koştukları ve kendilerini büyük emperyalist güçlerin yanında değil karşısında konumlandıkları için geçici olarak milli devrimci olarak kabul edilebilir.

KTC'ın gerilemesiyle birlikte Kuzey Kürdistan'da yeni bir örgüt ortaya çıktı: Kürt Özgürlük Cemiyeti ya da kısaca Azadî. Koçgiri İsyânı'na kadar Mustafa Kemal'i destekleyen Kürt bir asker olan Xalîd Cibranî tarafından kurulan Azadî'nin kısa sürede Erzurum, İstanbul, Diyarbakır, Dersim, Van Siirt, Bitlis, Kars, Muş, Malazgirt, Hınıs ve Harpu'da şubeleri açıldı. Azadî de başta İngilizler olmak üzere Batılı güçlerle ilişkileri geliştirmekle ilgileniyordu. Azadî, 1924'te Kürtçenin kamuda kullanımının ve öğretiminin yasaklanmasına, Kürt toprak sahiplerinin ülkenin batısına yerleştirilmesine ve 1923'te Halifeliğin kaldırılmasına karşı çıkararak Beytüşşebab isyanını

başlattı. İsyân bastırıldı ve Xalîd Cibranî öldürüldü. Abdülkadir Ubeydullah onun yerine örgütün başına geçecekti. Bu başarısızlık Azadî'yi 1925'te başlayan ve askeri deneyimi olmayan etkili bir İslami lider olan Şeyh Said tarafından yönetilen başka bir isyan planlamaktan alıkoymadı. Ancak Şeyh Said, Şeyh Ubeydullah değildi ve isyan milli bir ayaklanmadan ziyade laik reformlara karşı dini bir tepki biçimini aldı. İsyânın bastırılmasının ardından aralarında Abdülkadir Ubeydullah ve Şeyh Said'in de bulunduğu yaklaşık 20.000 kişi Türk devleti tarafından öldürüldü. Azadî bu yenilgiden sonra bir daha asla toparlanamadı.

Agiri Cumhuriyeti'nin Yeni Laik Milliyetçiliği (1926-1930) ve Dersim Katliamı (1937-1938)

1926'da Kuzey Kürdistan'da Ağrı Dağı yakınlarında kendiliğinden patlak veren isyanın ardından, 1927'de Xoybûn (Öz Yönetim) Komitesi - Kürt Bağımsızlık Örgütü adında, diğer çeşitli Kürt milliyetçi gruplarının eski üyeleri tarafından kurulan yeni bir Kürt milliyetçi örgütü ortaya çıktı. Xoybûn'un Kuzey Kürdistan'daki önceki Kürt milliyetçi örgütlerinden en önemli farkı, propagandasında dini söylemin izine rastlanmamasıydı. Tamamen Kürt milliyetçisi, ilerici ve seküler bir örgüttü. Başından beri, üyeleri arasında ticaret burjuvazisi, askerler, bürokratlar ve toprak sahipleri bulunan örgüt, Ermeni Devrimci Federasyonu ya da Taşnaklar ile yakın ilişkiler içindeydi. Öyle ki, Taşnakların amacı Müslüman düşmanları arasında silahlı bir çatışmayı tetiklemek olmasına rağmen, iki örgüt bir ittifak paktı oluşturdu.

Kuruluşundan kısa bir süre sonra Xoybûn, saflarındaki en önemli asker olan ve eski bir Kürt Ümit Cemiyeti üyesi olan İhsan Nuri Paşa'yı Ağrı'da Kürt Cumhuriyeti'ni kurması için gönderdi. Xoybûn üyeleri destek için hem Sovyetler Birliği'ne hem de Batılı güçlere başvurular; sonuç nafileydi. Hatta İngilizler, Fransızlar ve Stalinist Rusya, basınlarında birbirlerini Kürtlerin biçare isyanını desteklemekle suçladılar. Kürtler kendi başlarına kalmışlardı. İsyana tek destek Sovyet Ermenistan'ından geldi ve bu yardımın resmi bir emir sonucu olup olmadığı bilinmiyor. Her halükarda, yeni cumhuriyet Van, Bitlis, Iğdır, Tendürek Dağı ve Suphan Dağı'ndaki isyanlarla desteklendi ve bu isyanlar sayesinde 1930'un sonlarına doğru

yenilgiye uğrayana kadar varlığını sürdürdü. Kürt milli ordusu en güçlü olduğu dönemde 60.000 askerden oluşuyordu. İsyanın bastırılması sırasında yaklaşık 50.000 kişinin katledildiği iddia edilmektedir. Yine de Agiri Cumhuriyeti, Güney Kürdistan'da 1931'de gerçekleşen Ahmed Barzani isyanına ilham kaynağı olmuş ve Güney'deki isyan sığınmacı Xoybûn taraftarlarına kucak açmıştır. Agiri Cumhuriyeti, Kürdistan'da Kürt burjuvazisine dayanan ilk milli devrimci çaba olması bakımından tarihsel bir öneme sahiptir. Kürt ulusal hareketinin doruk noktasını temsil eder ve yenilgisi Kürt burjuvazisi için tarihi sonuçlar doğurmuştur. Xoybûn, bir daha tarih sahnesine çıkamadan dağıldığı 1946 yılına kadar esas olarak Batı Kürdistan'da sürgünler grubu olarak varlığını sürdürecektir...

Kuzey Kürdistan'daki Dersim'in Zaza nüfusu, Erzincan şurası ve Koçgiri isyanı istisna olmak üzere, yukarıda bahsedilen isyanların hiçbirine katılmamıştı. Ancak bu il, 1935'te adını Tunceli olarak değiştiren ve esasen sıkıyönetim ilan eden ve askeri valisine diktatörlük yetkileri veren yeni bir yasayla hedef alındı. Bu yasanın amacı, Başbakan Celal Bayar'ın deyimiyle devlet içinde devlet olan bölgenin feodal özerkliğinin hala bozulmamış olmasıydı. 1937'nin başlarında Dersim'de yapılan halk toplantılarının ardından, valiye gönderilmek üzere yasaya karşı bir protesto mektubu yazıldı. Mektubu götürülenler idam edildi, ardından bir grup yerel halk bir polis konvoyunu pusuya düşürdü. Türk ordusu vilayeti işgal ederek karşılık verdi. Bölgeye 25,000 asker konuşlandırıldı. Buna karşılık, bir Alevi din büyüğü olan Seyid Rıza bir direniş örgütlemeye çalıştı. Ancak kısa süre sonra Erzincan'daki bir barış toplantısına çağrıldı ve oraya vardığında Türk ordusu tarafından asıldı. Kürt kaynakları Dersim'de yaklaşık 70.000 kişinin katledildiğini iddia etmektedir. Aslında, 1937-8 yıllarında Dersim'de meydana gelen olaylar, genellikle yapıldığı gibi bir isyan olarak tanımlanamaz. Aksine, bir dizi bariz provokasyonla harekete geçirilen, belirli bir amaca yönelik organize bir etnik katliamdır. Dersim katliamıyla birlikte Türkiye'deki Kürt milli hareketinin yenilgisi şimdilik tamamlanmış oldu.

Daha önce de yazdığımız gibi (1991), o zamana kadar "emperyalist güçler Kürt halkının trajik kaderinin haritasını çıkarmışlardı. Savaştan önce Osmanlı ve Pers İmparatorluklarını ayıran tek eski sınırla bölünmüşken, savaştan sonra kendini beş devlet arasında bölünmüş buldu: Türkiye, Suriye, Irak, İran ve SSCB. Bu oldukça farklı durum, bir anda "ulusal azınlık" haline gelen bu halk için ve özellikle de sınıfsal baskıya ulusal baskının eklendiği mülksüzleştirilmiş kitleler için dramatik sonuçlar doğurdu ve doğurmaya devam ediyor." Bölgede böylesi çeken tek ulus Kürtler de değildi: "Hareketimizin tezi şudur ki, devrimci burjuvazi iktidara gelir gelmez, sadece iktidarı ele geçirmesini sağlayan şok kitlesini oluşturan proletaryaya karşı değil, aynı zamanda ulusal azınlıklara karşı da gericileşir. Türk burjuvazisi de bu kuralın istisnası değildir. SSCB sınırında kendi devletlerini bile kurabilmiş olan Ermeniler, kendilerini topluca göçe zorlayan vahşi katliamlara maruz kaldılar; Pontus'ta yaşayan önemli Rum azınlıklar da benzer bir kaderi paylaştılar".

Mahabad Özerk Cumhuriyeti (1941-1945) ve Kürdistan Demokrat Partisi

1941 yılında, 2. Dünya Savaşı sırasında, Sovyetler Birliği ve İngiltere İran'ı işgal etti. Ülkenin kuzeybatı bölgesini işgal eden Sovyetler Birliği ve İngiltere, Kürtlerin milliyetçi isteklerini desteklemeyi kârlı buldu. Böylece Mahabad'da, başlangıçta İran devleti sınırları içinde özerkliği hedefleyen bir Kürt yönetimi kuruldu. Yeni yönetimin öncülüğünü, Simko Şikak'ın destekçilerinden birinin oğlu ve bir yargıç olan Qazi Muhammed tarafından yönetilen gizli bir örgüt olan Kürdistan'ı İhya Cemiyeti üstlendi. Komite ağırlıklı olarak Kürt orta sınıfından oluşuyordu, ancak toprak ağaları ve burjuvazi tarafından da destekleniyordu. Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) 1945 yazında Mahabad'da halkçı bir iktidar partisi olarak kuruldu. Kısa bir süre sonra, 1946'da, Doğu Kürdistan'ı beş yıl yönettikten sonra Qazi Muhammed Mahabad'da Kürdistan Cumhuriyeti'nin kuruluşunu ilan etti, ancak yine de bağımsızlıktan ziyade İran içinde özerklik hedefliyordu.

1931'de Güney Kürdistan'da gerçekleşen isyanda askeri güçlerine liderlik eden ve Ahmed Barzani'nin küçük kardeşi olan Mustafa Barzani, Savunma Bakanı ve Kürt ordusunun komutanı olarak atandı. Barzani aynı zamanda Güney Kürdistan'da KDP'yi örgütledi, Irak Komünist Partisi'nin Kürt kesiminin önemli bir bölümünün desteğini almayı başardı ve 1946 ortalarında sürgündeyken partinin lideri seçildi. Ruslar kısa süre sonra Mahabad Cumhuriyeti'ne verdikleri desteği kestiler ve 1946'nın sonlarına doğru İran ordusu, Qazi Muhammed'in bir katliamdan kaçınmak istemesi nedeniyle şehri savaştan ele geçirdi. İran güçleri Kürt matbaasını kapattı, Kürtçe öğretilmesini yasakladı, bulabildikleri tüm Kürtçe kitapları yaktı ve Qazi Muhammed diğer birçok KDP lideriyle birlikte vatana ihanetten asılırken Mustafa Barzani Sovyetler Birliği'ne sürgüne gitti. KDP programı, kendisini desteklemeyi kabul eden son derece muhafazakar toprak ağalarını yabancılaştırma korkusuyla herhangi bir sosyal ya da ekonomik içeriğe sahip değildi. Tarihsel koşulların gereği olarak devrimci olmaktan ziyade reformist olan burjuva milliyetçi bir partiydi.

Irak'ta Abdülkerim Kasım liderliğindeki 1958 askeri darbesinden sonra Mustafa Barzani sürgünden dönmeye davet edildi. Kasım ve Barzani arasında yapılan bir anlaşma çerçevesinde Irak hükümeti Barzani'nin siyasi desteğine karşılık Kürtlere bölgesel özerklik vermeyi vaat etti. Bu arada KDP'ye 1960 yılında yasal statü verildi. Ancak kısa süre sonra Kasım'ın bölgesel özerklik vaadini yerine getirmeyeceği anlaşıldı. Bunun üzerine KDP propagandasını yoğunlaştırdı. Kasım diğer Kürt şeflerini Barzani'ye karşı savaşıma teşvik ederek karşılık verdi, ancak 1961'e gelindiğinde KDP bu çatışmalardan galip çıkmış ve Barzani Güney Kürtlerinin lideri olarak konumunu sağlamlaştırmıştı. KDP daha sonra hükümet yetkililerini Kürt bölgelerinden çıkarmaya çalıştı. Kasım, Irak ordusuna Güney Kürdistan'ı geri alma emri verdi ve Irak Hava Kuvvetleri Kürt köylerini ayırım gözetmeksizin bombalamaya başladı, bu da Barzani'nin davasının Kürt nüfusu arasında daha da popülerleşmesine yol açtı. Ayaklanma bastırılmadı ve bu da 1963'te Kasım'a karşı yapılan Baas darbesinin başarısında bir etken oldu.

Yeni Baas hükümeti, Barzani'nin isyanına karşı Amerikan ve İngiliz yardımına güvenerek, Batılı güçler tarafından tedarik edilen napalm bombalarıyla Kürt köylerinin tamamını yaktı. Buna ek olarak Suriye de Batı Kürdistan'daki Kürtleri hedef almaya ve isyana karşı Irak'a yardım etmeye başladı. Buna karşılık Barzani'nin güçleri, her ikisi de Irak'ı zayıflatmak isteyen İran ve İsrail'den yardım aldı.

1963'ün sonlarına doğru bir darbeyle devrilme sırası Baasçılara geldi. Abdülselam Arif'in yeni hükümeti başlangıçta Kürt isyanını bir kez daha bastırmaya çalıştı, ancak 1964'te ateşkes ilan etti. Barzani bunu kabul etti ve ateşkesin daha radikal muhaliflerini KDP'den ihraç etti. Ancak 1966'da bir uçak kazasında ölen Abdülselam Arif'in yerine geçen kardeşi Abdurrahman Arif de başlangıçta KDP'yi askeri olarak yenilgiye uğratmaya çalışsa da başarısız oldu ve müzakere masasına geri döndü. Yeni lider bir barış programı ilan etti, ancak 1968'de Baasçılar tarafından devrildi. Ertesi yıl Baasçılar Kürtlere saldırdı ve bir kez daha kaybettiler. 100.000 kişinin öldüğü savaş, 1970'te imzalanan ve çok uzun sürmeyecek olan Irak-Kürt Özerklik Anlaşması ile sona erdi.

Kasım ve Barzani arasındaki yakınlaşma çöktüğünde ve Kürt-Irak savaşı başladığında, İran'daki KDP Irak'taki Barzani ve KDP'sini destekledi. Bu süreçte hem Güney'deki hem de Doğu'daki KDP'nin liderliği ve sonraki toplumsal yönelimi gerçek yüzlerini ortaya çıkardı. 1965'e gelindiğinde Barzani İran'daki KDP'ye sırtını döndü ve Şah ile İran hükümetine karşı faaliyetlerini kısıtlamasını öngören bir anlaşmaya vardı. Dahası, açıkça İran'daki mücadelenin Irak'taki mücadeleye tabi kılınması çağrısında bulundu ve İran'dan gelen KDP militanlarına Güney Kürdistan'da müsamaha gösterilmeyeceği uyarısında bulundu. Sonuç olarak, İran'daki KDP liderliği devrildi ve çoğunlukla eski Tudeh Partisi kadrolarından oluşan yeni bir liderlik başa geçti.

İran'daki KDP üyeleri bir Devrimci Komite oluşturdu ve komite, Mahabad ve Urumiye çevresinde Ulusal Polise karşı köylü ayaklanmalarını desteklediklerini ilan etti. İran'daki KDP İran ordusuna ciddi kayıplar verdirilmeyi başarsa da sonunda yenildi. Aylar içinde Devrimci Komite'nin on bir üyesinden sekizi İran

askerleri tarafından öldürüldü ve hareket on sekiz aydan kısa sürdü. Irak'taki KDP, İran'daki KDP'nin 40'tan fazla üyesini öldürdü ve cesetlerini İranlı yetkililere teslim etti.

Kürt hareketi, 19. yüzyılın sonlarında ortaya çıkışından Kürdistan Demokrat Partisi'nin Irak ve İran kolları arasındaki bölünmeye kadar, aşiret rekabetlerini de içeren bir dayanışma içinde olmuştur. 1908'den ve 1. Dünya Savaşı'ndan sonra kurulan çeşitli Kürt parti ve örgütlerinin farklı yaklaşımları vardı ama birbirlerine karşı değillerdi - aslında kadroları farklı bir yaklaşımın nasıl sonuç vereceğini görmek için sık sık bir örgütten diğerine geçiyordu. Sonunda eski Osmanlı İmparatorluğu'na ait Kürdistan'ın tüm parçaları için tek bir burjuva milliyetçi örgüt olan Xoybûn kuruldu ve ülkenin tüm parçalarındaki önde gelen Kürt ulusal hareketleri tarafından desteklendi. Bu örgüt 2. Dünya Savaşı'ndan sonra kendi isteğiyle dağıldı, çünkü Kürt milliyetçileri SSCB ile yakın ilişkiler kurarken, bu örgütün de miadını doldurduğu düşünülüyordu. Ancak Kürdistan Demokrat Partisi yukarıda bahsedilen bölünmeye kadar aynı amaca hizmet etti ve Kürt burjuvazisinin çıkarlarını bir bütün olarak, yani sınırlar ötesinde ifade etti.

1974 yılında Irak hükümeti Kürt isyancılara karşı yeni bir saldırı başlatarak onları İran sınırına yaklaştırdı. Çatışmalar ilerledikçe Irak, Tahran'a Kürtlere yaptığı yardımı kesmesi karşılığında İran'ın taleplerini yerine getirmeye hazır olduğunu bildirdi. Cezayir Cumhurbaşkanı Houari Boumédiène'in arabuluculuğuyla 1975 yılında Irak ve İran arasında Cezayir Anlaşması imzalandı. Buna göre İran, Irak'tan talep ettiği toprakların İran'a devredilmesi karşılığında Iraklı Kürtlere verdiği desteği kesecekti.

İkinci Irak Kürt Savaşı, birincisinde olduğu gibi gerilla savaşıdan ziyade Irak Ordusu'na karşı simetrik bir savaş girişimiydi ve İran'ın desteği olmadan, gelişmiş ve ağır silahlardan yoksun olan Kürtlerin hızla çökmesine yol açtı. Yenilginin ardından Barzani birçok destekçisiyle birlikte İran'a kaçtı. Diğerleri teslim oldu ve isyan kısa sürede sona erdi.

Barzani'nin isyanının yenilgiye uğramasının ardından Irak'ta Celal Talabani liderliğindeki KDP içindeki solcu muhalifler nihayet eski partiden ayrılmaya karar verdi ve 1975 ortalarında Kürdistan Yurtseverler Birliği'ni (KYB) kurdu. KYB, yedi kurucu üyesinden beşinin doktora sahibi ve akademisyen olması nedeniyle, kuruluşunun ardından Güney Kürdistan'ın kentli entelektüel sınıflarından taban desteği aldı. KYB güçleri 1975'in sonlarında, İkinci Irak-Kürt Savaşı'nın hemen ardından Irak ordusuyla çatışmaya başladı ve 1976'ya kadar devam etti. KYB'nin Irak hükümetine yönelik bu saldırıları Barzani tarafından olumlu karşılanmadı ve KDP grupları KYB savaşçıları birkaç kez pusuya düşürüp öldürdü. İlk yoğun KDP-KYB çatışması 1978 yılında Baradust bölgesinde meydana geldi. Kent burjuvazisi ve küçük burjuvazinin önemli bir bileşeni olduğu KYB, ana örgütünden daha radikal bir dış görünüşe sahipti. KYB'nin programında özerklikten ziyade siyasi bağımsızlık talebi vardı. Ancak çok geçmeden KYB'nin Kürtlere baskı uygulayan çeşitli devletlere karşı KDP'den daha az uzlaşmacı olmadığı ortaya çıkacaktı.

1979'dan Sonra İran'da Kürt Milliyetçiliği

İran'da Şah'ın devrilmesinden iki ay sonra yeni kurulan rejime karşı yoğun bir Kürt isyanı başladı. Ayaklanma, 1979 yılının başlarında eylemci Kürtlerin, ordu birliklerinin kendilerini dağıtmayı başaramaması üzerine Sanandaj'daki polis merkezlerini, ordu üslerini ve ordu kışlalarının bir kısmını ele geçirmesiyle başladı. Daha sonra Kürtlerin Divan Darreh, Saqqez ve Mahabad'da İran ordusunu uzak tutmaya çalışan kasabaları ve ordu garnizonlarını ele geçirmesiyle huzursuzluk diğer Kürt bölgelerine de yayıldı. Harekete İran KDP'si ve 1969'da Maoist bir örgüt olarak kurulan İran Kürdistanı Devrimci Emekçiler Cemiyeti (Komala) önderlik etti. 1979'dan sonra Maoizm'den vazgeçip daha solda gözüken bir tutum alan Komala'nın böylelikle Sovyet yardımı aldığı iddia edilmiştir.

Bölgedeki Kürtler ve Azeriler arasındaki etnik çatışma hareketi önemli ölçüde zayıflatmış olsa da Ayetullah Humeyni'yi harekete karşı cihat ilan edecek kadar endişelendirmiştir. İslam Devrim Muhafızları'nın Doğu Kürdistan'ı tamamen ele geçirmesi 1980'in sonlarına

kadar sürdü ve bu süreçte belki de 10.000'den fazla Kürt öldürüldü. 1983'e kadar KDP askerlerinden oluşan gruplar İran güçlerine karşı düşük seviyeli operasyonlar düzenlemeye devam etti.

Bu arada Humeyni'nin İran'ı ile Saddam Hüseyin'in Irak'ı arasında bir savaş patlak vermişti. İran'daki KDP 1988 yılına kadar Irak hükümeti tarafından desteklenirken, Irak'taki KDP ve KYB İran hükümeti ile bir anlaşma yaptı. İran güçlerinin desteğiyle isyancılar Güney Kürdistan'ın bazı bölgelerinin kontrolünü ele geçirmeyi başardılar.

İran ve Irak arasındaki emperyalist savaş, Kürtlerin birleşik bir ulus olarak hareket edememesinin bir başka kanıtı oldu ve devlet temelinde bölünmüş ulusal bileşenlerin her biri bir kez daha, Kürtleri kendi ülkelerinde ezmekten vazgeçmemiş komşu ülkelerin piyonları haline geldi.

147. Uluslararası Parti Toplantısı İşçi Sınıfının Devrimci Doktrini Sermayenin Tarihsel Başarısızlığı ve Ekonomik Çöküş ve Savaş Canavarlarının Yeniden Ortaya Çıkışından Kurtuluşun Tek Yolunu Aydınlatıyor

29 Eylül Cuma günü ile 1 Ekim Pazar günü arasında partimizin 147. genel toplantısı yapıldı. Toplantıya 10 ülkeden yaklaşık 70 yoldaş tele-konferans yoluyla bağlandı.

Her zamanki gibi, militanlara ayrılmış olan Cuma günü oturum toplantısının ve genelimizin organizasyonuna, disiplinli çalışmamızla ciddi olarak ilgilenenlerin de kabul edildiği Cumartesi ve Pazar günü oturumlar ise raporların sunumuna ayrılmıştı.

Cuma günü, çalışma grupları birçok faaliyetleri hakkında birbirlerini bilgilendirdiler. Yoldaşlar, uzak ülkelerde bile olsalar, Marx ve Engels arasındaki ömür boyu süren yazışmalara benzetmekten gurur duyduğumuz, saygılı, temel ve yoğun bir şekilde günlük yazışmalar yoluyla artan bir anlayış içinde birlikte çalıştıktan sonra toplantıya geliyorlar.

Bu kolektif çalışmadan, Marksist doktrin ve en iyi parti

geleneğimizle mükemmel bir uyum içinde olan sonuçlar çıktı. Bu çalışmalar ve faaliyetler, çeşitlilik ve tutarlılık açısından, partimizin küçük boyutu göz önüne alındığında, komünizmin tarihsel aciliyeti tarafından maddi olarak belirlenen gerçekten bir 'mucize' gibi görünmektedir. Bu mucize, bugünün yoldaşlarının istisnai becerileriyle değil, burjuva uygarlığının bireycilik, iç çekişme, rekabet gibi olumsuzluklarından arınmış organik çalışma yöntemimizle mümkün olmuştur.

Yerel grupların raporlarını, basın girişimlerimizdeki, süreli yayınlarımızdaki ve monografilerimizdeki ilerlemeleri, farklı ülkelerdeki sendikalardaki faaliyetleri, sermayenin can çekişen dünyasının mevcut korkunç sarsıntılarıyla ilgili olarak daha da iyi formüle edilecek sözlerimizi yayma olanaklarını dinledik.

Genel oturumlarda sunulan raporlar listesi aşağıdadır:

Cumartesi

İtalya'da demokrasi ve faşizm arasındaki süreklilik
Feodal dönemlerde tarım
Ekonomik krizdeki Japonya
Enternasyonal Komünist Partisi tarihi
Marksist kriz teorisi
Sosyalizmin sahte dostu olarak demokrasi
Kızıl Ordu Almanya'da 1919

Pazar

Askeri sorun: Rusya'da iç savaş
ABD'de grevler ve sendikal faaliyetler
Dünya ekonomik krizinin deyrri
Osmanlı İmparatorluğu'nda sosyalizmin kökenleri
İtalya'da sendikal faaliyetler
Afrika'daki son darbeler

Solun Arşivlerinden

Komünist Örgüt ve Disiplin

Prometeo, s. 5, 15 Mayıs 1924

Soruna Yönelik Bir Önerme

Rusya Komünist Partisi'nin içerisinde sürmekte olan önemli tartışma devrimci partilerin parti hayatına ilişkin önemli sorunları açığa çıkarmaktadır. Tartışmalar aynı zamanda komünistlerin proletaryaya hitap etmeye çalışan diğer hareketlere karşı polemiklerinde, iç tartışmalarda ve uluslararası komünist örgütümüz içinde anlaşmazlıklar ya da özel krizler ortaya çıktığında da açığa çıkar.

Ancak, çoğu zaman olduğu gibi, soruyu sözde zıt iki pozisyondan birini diğerinin karşısına koyarak sormak yanlıştır: merkeze mekanik bağımlılığa karşı çoğunlukçu demokrasi. Bunun yerine meseleye diyalektik ve tarihsel bir yöntemle yaklaşılmalıdır; sorunu çözmek için zorunlu olarak başlanacak temel bir referans noktası olarak kullanılacak merkezîyetçi ya da demokratik bir "ilke" biz Marksistler için saçmalık olacaktır.

Rassegna Comunista sayılarımızın birinde hem devlet hem de politik ve sendikal örgütleri dikkate alarak böyle bir ilkenin geçerliliğinin olmadığını gösteren "demokratik ilke" üzerine bir makale yayınladık. Yine de ne olursa olsun sadece belirli örgütler için belirli tarihsel durumlarda kullanışlı olan çoğunlukçu demokrasinin varlığından söz edebiliriz.

Demokrasinin illüzyonu, hem çoğunluğun en iyiyi bildiği algısını yaratır hem de atılan her oyun aynı etki ve ağırlığı taşıdığı görünümünü verir. Bu illüzyonun eleştirisi Marksist düşüncede kapalı bir biçimde bulunur ve yapılan eleştiri sadece burjuva parlamentosunun sahteliğini gözler önüne sermez, aynı zamanda devrimci devlet, işçi sınıfının ekonomik örgütleri ve hatta alternatif örgütsel bir seçeneğin bulunmadığı durumlar haricinde partimiz içinde kullanılan çoğunluk ilkesi için de geçerlidir. Örgütlü azınlıkların önemini, proleter sınıfın ve onu yöneten

partinin sıkı bir disiplin içinde, partinin politikasıyla tam bir uyum içinde hareket etmesinin mutlak gerekliliğini biz Marksistlerden daha iyi kimse bilemez.

Ancak bu şekilde herhangi bir eşitlikçi ve demokratik ön yargıdan kurtulmuş olsak bile, bu yine de bizi ve eylemimizi, bir öncekinin biçimsel ve metafiziksel olumsuzlaması olan yeni ya da farklı bir ön yargıya dayandırmaya itmemelidir. Bu anlamda, ulusal soruna ilişkin makalenin (Prometeo no 4) ilk bölümünde komünizmin büyük sorunlarıyla nasıl yüzleşileceğine dair yazılanlara atıfta bulunuyoruz. Enternasyonal'de kullanılan "demokraitk merkezîyetçilik" ifadesi Komünist partilerin mutlak merkezîyetçilik ve demokrasi arasında bulduklarının fazlasıyla altını çizmektedir ve yoldaş Troçki de bu konu hakkında yazdığı mektupla Rus yoldaşlar arasında büyük tartışmalara yol açtı.

Ancak hemen söyleyelim ki, eğer devrimci sorunlara Özgürlük ya da Otorite gibi geleneksel soyut ilkelere başvurarak çözüm bulamıyorsak, çözümü bu ikisinin karışımında, sanki bunlar birleştirilmesi gereken temel bileşenlermiş gibi aramaktan daha uygun bir yol bulamayız.

Bize göre, örgütlenme ve disiplin sorununa ilişkin komünist pozisyon daha eksiksiz, tatmin edici ve özgün olmalıdır. Kısaca tanımlamak gerekirse, uzun süredir "organik merkezîyetçilik" ifadesini tercih ediyor, bununla her türlü otonomist federalizme karşı olduğumuzu ve merkezîyetçilik terimini (çok çeşitli bağımsız girişimlerden doğan güçlerin neredeyse rastgele ve "liberal" birlikteliğinin aksine) sentez ve birlik anlamına geldiği için kabul ettiğimizi belirtiyoruz. Yukarıdaki sonucun daha kapsamlı bir gelişimine gelince, bunun, burada sadece bir ön taslağını verdiğimiz bu çalışmanın devamından çok daha iyi bir şekilde, beşinci dünya Komünist Kongresi'nde tartışılması muhtemel metinlerden elde edilebileceğine inanıyoruz. Bu sorun kısmen dördüncü Kongre için hazırlanan taktik tezlerinde de ele alınmaktadır.

Şimdi sorunun, çoğunluğun haklılığını kanıtlamak için her an bir anket yapılmasını gerektiren ya da merkezi ve üst hiyerarşilerle her halükarda ve her zaman hemfikir olan basitçe çözülmesini önlemek için akılda tutulması gereken bazı tarihsel deneyimlere geçelim. Mesele, gerçek ve diyalektik bir süreçle, günlük parti yaşamında disiplin sorunlarının sıklıkla yol açtığı sancılı soruların üstesinden nasıl gelebileceğimizi göstermektir. Geleneksel sosyalist partilerin ve II Enternasyonal'in tarihini hatırlayacak olursak, bu partilerin, yani liderliklerine sahip olan oportünist grupların, burjuva demokrasi ve parti organlarının özerkliği ilkelerine sığındıklarını görürüz. Yine de bu, oportünist ve revizyonist eğilimlere tepki gösteren sol unsurlara karşı, çoğunluklara ve liderlere yönelik disiplin belasını büyük ölçüde kullanmalarını engellemedi.

Bu yöntem sonunda, bu partilerin, özellikle de dünya savaşının patlak vermesiyle birlikte, işçi sınıfının burjuvazi tarafından ideolojik ve siyasi olarak seferber edilmesinin işlevini yerine getirebilmelerinin ana aracı haline geldi ki bu onların nihai yozlaşması anlamına geliyordu. Bu şekilde, bu partilerde sağın açık ve net bir diktatörlüğü inşa edildi; devrimciler, parti içi demokrasinin içsel ilkeleri ihlal edildiği için ya da sınıf partisinin merkezileşmesi fikrine karşı çıkmak için değil (Marksist sol bunu destekliyordu), somut durumda gerçek proleter karşıtı ve devrim karşıtı güçlerle mücadele etmek gerektiği için bununla mücadele etmek zorundaydı. Dolayısıyla, bu partiler içinde liderlere karşı olan ve onları acımasızca eleştirmeye adanmış fraksiyonlar yaratma yöntemi tamamen haklıydı; bu faaliyet sonunda bugünkü Komünist Partilerin kurulmasını mümkün kılan ayrılıklara ve bölünmelere yol açacaktı. Bu nedenle, disiplin için disiplin ilkesinin, verili durumlarda, karşı-devrimciler tarafından gerçek sınıf devrimci partisinin oluşumuna yol açan gelişmeyi engellemek için kullanıldığı açıktır.

Bu tür demagoji ve safsatalarla nasıl başa çıkılacağıın en iyi örneğini bizzat Lenin vermiştir. Yüzlerce kez çözücü, parçalayıcı, parti kurallarını ihlal eden olarak saldırıya uğradı, ancak yine de yılmadan yoluna devam etti ve mükemmel bir mantıkla hem devlet hem de devrimin partisi içinde organik merkezileşmenin

sağlam Marksist kriterlerinin savunucusu oldu. Aksine, parti disiplininin şekilci ve bürokratik bir şekilde uygulanmasının en talihsiz örneği, Karl Liebknecht'in 4 Ağustos 1914'te savaş kredileri lehine vermek zorunda hissettiği oydu.

Bu nedenle, belirli anlarda ve verili durumlarda (ortaya çıkma ve yeniden üretilme olasılığını zamanı geldiğinde daha iyi incelememiz gerekecek) devrimci yönün disiplinden kopuş ve önceden var olan bir örgütün hiyerarşik merkezileşmesi ile işaretlendiği kesin görünmektedir.

Birçoğu hala karşı-devrimci gruplar tarafından yönetilen sendikalarda da durum farklı değildir. Bu durumda da liderler demokrasi ve burjuva özgürlüğünden etkilenmekte, şiddet ve devrimci diktatörlük üzerine komünist tezleri tiksintiyle reddedenlerin yanında yer almaktadır. Yine de, bu tür organizmalar içinde mücadele eden komünistler, bu bürokrat alimlerin diktatörce prosedürlerini sürekli olarak kınmalıdır; ve onları tahttan indirmenin en iyi yolu, meclislerde ve oylamalarda demokratik prosedürlere saygı gösterilmesini talep etmektir. Ancak bu, yasal demokrasiye dogmatik bir tapınma geliştirmemiz gerektiği anlamına gelmemektedir; zira belirli durumlarda sürpriz bir saldırı yoluyla bu organizmaların liderliğini ele geçirme olasılığını hiçbir şekilde göz ardı etmiyoruz. Bu nedenle, bizi devrimci amacımıza bağlayacak bir rehberlik, resmi olarak görevlendirilmiş liderlere resmi ve sürekli saygı gösterilmesiyle ve hatta bir seçim istişaresinin tüm formalitelerinin kusursuz bir şekilde yerine getirilmesiyle sağlanamaz. Çözümümüzün oldukça farklı ve üstün bir şekilde inşa edilmesi gerektiğini tekrarlıyoruz.

* * *

Partilerin ve Komünist Enternasyonal'in iç yaşamını ele aldığımızda, meselenin daha zor ve hassas olduğu görülmektedir. Bütün bir tarihsel süreç bizi, eski Enternasyonal içinde, parti içinde partiler olan fraksiyonların oluşumunu belirleyen durumdan olduğu kadar disiplinin sistematik olarak ihlal edilmesini ve ardından gelen devrimci sonuçlarla dolu skandalları belirleyen durumlardan da ayırmaktadır.

Bu konudaki görüşümüz şudur ki; komünist hareket içindeki örgütlenme ve disiplin sorunu, onu teori, program ve taktik sorunlarına sıkıca bağlamadan çözülemeyecektir. Kendimize, ulaşmayı umduğumuz nihai hedef olarak ideal bir devrimci parti modeli tasarlama görevini verebilir ve böyle bir partinin iç yapısını ve kurallarını belirlemeye çalışabiliriz. Böyle bir partide hem fraksiyonel mücadelelere hem de çevresel organizmaların merkezi organın yönlendirmeleriyle açığa çıkan anlaşmazlıklarına izin verilmemesi gerektiği sonucuna kolayca varabiliriz. Ancak bu sonuçları olduğu gibi partimize ve Enternasyonal'e uygularsak hiçbir şeyi çözmez olmayız: kesinlikle böyle bütüncül bir uygulama hepimiz için çok arzu edilir olmayacağı için değil, gerçek hayatta böyle bir tablonun yakınında bile olmadığımız için. Gerçekler bizi, Komünist partilerin fraksiyonlara bölünmesinin ve bu partiler ile Enternasyonal arasında bazen çatışmaya dönüşen farklılıkların münferit istisnalar değil, kural olduğunu kabul etmeye yönlendirmektedir.

Ne yazık ki çözüm o kadar basit değil. Enternasyonal'in henüz tek bir dünya komünist partisi olarak işlev görmediğini anlamalıyız. Kuşkusuz o, bu sonuca ulaşma yolundadır ve eski Enternasyonal ile karşılaştırıldığında ileriye doğru muazzam adımlar atmıştır.

Ancak gerçekten de arzu edilen yönde mümkün olan en iyi şekilde ilerlediğinden emin olmak ve böyle bir hedefi komünistler olarak faaliyetimize uyarlamak için, görkemli dünya örgütümüzün devrimci doğasına ve kapasitesine olan inancımızı, saflarımızda olup bitenlerin ve parti politikasının kontrolüne ve rasyonel değerlendirmesine dayanan sürekli bir çalışmaya birleştirmeliyiz.

Hareketin tüm sorunlarının eleştirel değerlendirilmesinde de evrensel bir fikir birliğinden doğacak tam ve mükemmel bir disiplini göz önünde bulundurmak; böyle bir disiplini nihai bir sonuç olarak değil, kör bir inançla kullanılması gereken yanılmaz bir araç olarak görmek, kısaca şunu söylemek anlamına gelecektir: "Enternasyonal dünya komünist partisidir ve merkezi organlarının her açıklamasına sadakatle

uyulmalıdır". Bu kesinlikle sorunu biraz sofistike bir şekilde tersine çevirmek olacaktır.

Soruna ilişkin analizimizin başında hatırlamalıyız ki, komünist partiler, üyeliği gönüllü olan organizasyonlardır. Bu gerçek, herhangi bir "ilke" ya da "model" in tanınmasından ziyade, partilerin tarihsel doğasından kaynaklanmaktadır. İşin gerçeği, kimseyi kart taşıyan üye olmaya zorlayamayız, komünistleri askere alamayız, iç disipline uymayanlara yaptırım uygulayamayız: her üye istediği zaman ayrılmakta özgürdür. Şimdi bu durumun arzu edilir olup olmadığını söylemek istemiyoruz: bu böyle ve bunu değiştirmenin bir yolu yok. Sonuç olarak, avantajları olmasa da, yukarıdan gelen emirlerin yerine getirilmesinde tam itaat formülünü benimseyemeyiz.

Merkezi hiyerarşilerden çıkan emirler başlangıç noktası değil, bir kolektivite olarak anlaşılan hareketin işleyişinin sonucudur. Bu, aptalca demokratik ya da yasalıcı bir şekilde değil, gerçekçi ve tarihsel bir anlamda anlaşılmalıdır. Bunu söylemekle, komünist kitlelerin, liderlerin izlemesi gereken politikaları tasarlama "hakkını" savunmuyoruz: bir sınıf partisinin oluşumunun kendisini bu terimlerle sunduğunu ve sorunun incelenmesinin bu öncüllere dayanması gerektiğini belirtiyoruz. Ulaştığımız şematik sonuçlar bu şekilde özetlenmektedir.

Yukarıdan gelen emir ve yönetmeliklerin, her ne olursa olsun, güvenilir bir şekilde uygulanmasını sağlayacak mekanik bir disiplin yoktur. Bununla birlikte, hareketin gerçek kökenlerine yanıt veren ve azami disiplini, yani tüm örgütün birleşik eylemini garanti edebilecek bir dizi emir ve yönetmelik vardır; ve tersine, merkezden kaynaklanan, disiplini ve örgütsel sağlamlığı tehlikeye atabilecek başka direktifler de vardır.

Dolayısıyla bu, önde gelen organların görev sınırlarının belirlenmesi meselesidir. Ama bunu kimin yapması gerekiyor? Bunu tüm parti, yani tüm örgüt yapmalıdır ve bu, seçilmiş liderlere verilecek "yetki" ve bu yetkinin ne kadar kısıtlı olacağı konusunda danışılma hakkı gibi basmakalıp ve parlamenter bir anlamda değil; hareketin geleneklerini ve hazır bulunuşluğunu, düşünce ve eylemindeki gerçek sürekliliği

dikkate alan diyalektik bir anlamda yapılmalıdır. Tam da antidemokratik olduğumuz için, bir azınlığın çoğunluğa kıyasla devrimci sürecin çıkarlarına daha uygun görüşlere sahip olabileceğine inanıyoruz. Kuşkusuz bu sadece istisnai durumlarda gerçekleşir; eski Enternasyonal'de olduğu ve saflarımızda bir daha gerçekleşmemesini içtenlikle umduğumuz gibi böyle bir disiplinsel tersine dönüş meydana geldiğinde, bu son derece ciddi bir şeydir. Ancak bu uç durumu göz ardı etsek bile, grupların öncü merkeze talimatlarını düzeltmesi ya da değiştirmesi çağrısında bulunarak yaptıkları katkının yararlı, hatta vazgeçilmez olduğu daha az kritik başka durumlar da vardır.

Kısacası, sınıf partisinin gerçek tarihsel doğasını dikkate alarak yüzleşilmesi gereken sorunun incelenmesinin temeli budur: toplumsal zeminde ortaya çıkan tüm bireysel proleter mücadelelerin merkezi ve ortak bir hedef doğrultusunda birleşmesini ifade etme eğiliminde olan bir organizma; gönüllü bağlılıklarla karakterize edilen bir organizma. Marksist diyalektiğe sadık kaldığımız inancıyla, tezimizi şu şekilde özetliyoruz: partinin eylemi ve benimsediği taktikler, yani partinin “dış dünyada” nasıl hareket ettiği, örgüt ve onun “iç” yapısı üzerinde de sonuçlar doğurur. Partinin, bir tür sınırsız disiplin adına, “her türlü” eylem, taktik ya da stratejik manevrada, yani tüm parti militanlarının bildiği iyi tanımlanmış sınırların dışında yer almaya hazır olması gerektiğini iddia eden herkes, partiyi ölümcül bir şekilde tehlikeye atacaktır. Arzu edilen azami birlik ve disiplin sağlamlığı seviyesine ancak bu platform temelinde meseleyle yüzleşerek etkili bir şekilde ulaşabiliriz; zaten sıradan bir mekanik itaat kuralı tarafından ön yargılı bir şekilde çözüldüğünü iddia ederek değil.

EKP Yayınları

Communist Party

Communist Left

Il Partito Comunista

Comunismo

El Partido Comunista

clpublishers.com

Türkçe Sitemizde

Sınıf Örgütünü Yeniden İnşa Etmek

Parti Platformu

Birinci Doğu Halkları Kongresi'nde Milli ve Sömürge Sorunu

Stalin ile Diyalog

Komünist Enternasyonal'in Platformu

Komünist Devrim ve Kadınların Kurtuluşu

Ortadoğu'da Devlet Oluşumu ve Toplumsal Mücadelelere İlişkin Marksist Ders

Faşizm Hakkında Rapor

Emperyalist Savaşlar Üzerine Parti Tezleri ve Klasik Parti Değerlendirmeleri

Türkiye'de Sınıf Mücadelesinin Son Kırk Yılı: 1980'den 2020'ye Genel Bir Bakış

Lenin, Organik Merkezizetçi

Eşcinsellik-Translık ve Komünizm: Kısa Tarihsel Notlar

İletişim: icparty@interncommparty.org